

ศิลา กับ แผลง

The Stone Buddha's Tears

สมถา สุริตฤา เขียน
งานพรรณ เวชชาชีวะ แปล

สารบัญ

คำนำสำนักพิมพ์	6
คำนำผู้แปล	8
ที่มา	9
1 นายชื่อจริงชื่ออะไร	14
2 สี่แยก	26
3 แผ่เมตตา	36
4 ผู้มาเยือนยามวิกาล	48
5 พระพุทธรูปศิลา	60
6 ความลับครอบครัว	72
7 สายลับอย่างเรา	84
8 สู้แสงสว่าง	96
9 ขบวนแห่	110
10 สงกรานต์	122
11 ชื่อจริง	136
ประวัติผู้เขียน	142
ประวัติผู้แปล	144

คำนำสำนักพิมพ์

นับตั้งแต่มนุษย์รู้จักสร้างกำแพง ก็ดูเหมือนว่าจะมีกำแพงเกิดขึ้น
ทุกหนทุกแห่ง

กำแพงบอกเขตประเทศ กำแพงบอกอาณาเขตบ้านเรือน

กำแพงป้องกันไม่ให้ผู้อื่นรुकล้ำ (ซึ่งบางครั้งยังกั้นคนข้างในไม่ให้
ออกไปรुकล้ำผู้อื่นอีกด้วย)

กำแพงที่สร้างขึ้นเพื่อปกปิดสิ่งเลวร้ายภายใน บดบังไม่ให้คนเห็น
ความจริงบางอย่างที่ซ่อนไว้

บางครั้ง เมื่อเดินผ่านกำแพง เราไม่รู้ด้วยซ้ำว่ามีกำแพงนั้นอยู่
และมีไว้เพื่ออะไร

เพราะดูเหมือนว่า มันจะกลายเป็นของธรรมดาสามัญ ที่วันหนึ่ง
อาจจะเกิดขึ้นข้างบ้านเรา เมื่อไรก็ได้

อย่างที่जूๆ ก็เกิดมีกำแพงสังกะสีขึ้นกลางเมือง โดยที่ไม่มีใคร
ทันสังเกตเห็นว่ามันเริ่มสร้างตั้งแต่เมื่อไร

แต่ที่แน่ๆ มันกลายเป็นสิ่งกีดกันโลกสองโลกออกจากกัน
โลกที่คุณอยากเห็น
กับโลกที่คุณอยากซ่อนเร้น และหวังว่ากำแพงจะบดบังได้มิดชิด
ราวกับโลกนั้นไม่เคยมีอยู่

แล้วเด็กสองคนจากสองฟากกำแพง จะจับมือกันหลยกำแพงนั้น
ได้อย่างไร
และอันที่จริง กำแพงในใจคนต่างหากที่พึงยากกว่านั้น

โพสตร์บุ๊คส์

คำนำผู้แปล

ชื่อ S.P. Somtow หรือ สมเถา สุจริตกุล เป็นที่นิยมและยกย่องของผู้แปลมานาน เมื่อได้มีโอกาสร่วมงานกัน จึงเป็นเรื่องตื่นเต้นและท้าทาย

นวนิยายขนาดสั้นเรื่อง *ศิลาอันแสง* งดงามด้วยภาษาและการบรรยายที่ชวนประทับใจ ขณะเดียวกันผู้เขียนก็ชวนให้มองดูภาพในสังคมที่อาจอยู่ตรงหน้า แต่สายตา ‘มองไม่เห็น’ ไม่ว่าจะเป็นปัญหาของเด็กขาดการดูแล ช่องว่างระหว่างชนชั้น การสร้างภาพลักษณ์เพื่อผลประโยชน์ต่างๆ โดยเฉพาะด้านการเมือง ผู้เขียนบอกกล่าวไว้ในที่มาแล้วว่า เขียนผลงานชิ้นนี้ใน ‘ช่วงเวลาที่เป็นสุขกว่า’ และเรายังคาดเดาอนาคตของประเทศไทย ‘ได้ด้วยการมองโลกในแง่ดีกว่าในปัจจุบัน’

ผู้แปลหวังอย่างยิ่งว่าการถ่ายทอดเป็นภาษาไทยในครั้งนี้จะทำให้ความตั้งใจของผู้เขียนในอันที่จะชวนให้ผู้อ่านเชื่อมั่นว่า ‘ช่วงเวลามองโลกในแง่ดีจะหวนกลับมา’ บรรลุเป้าประสงค์เพราะแม้ในวันฟ้ามีวหม่น ความหวังว่าแสงสว่างจะกลับมาก็คงพอที่จะทำให้กำลังใจในการดำเนินชีวิตต่อไป

งามพรรณ เวชชาชีวะ

กรกฎาคม 2555

ทิวา

เรื่องที่ท่านกำลังจะอ่านนี้เป็นเรื่องราวของการต่อสู้ระหว่างเด็กกับสังคม เรื่องของการโง่กินในระดับสูง เรื่องของเกมการเมืองเพื่อประโยชน์แห่งตนที่ส่งผลกระทบทำลายชีวิตของผู้บริสุทธิ์ได้อย่างไม่ตั้งใจ เรื่องที่ท่านกำลังจะอ่านเป็นเรื่องราวของเด็กสองคน คนหนึ่งมาจากสังคมชั้นสูง และอีกคนมาจากสังคมชั้นแรงงาน ที่กลายเป็นเพื่อนกันและร่วมมือกันเพื่อเผยความจริงและเพื่อพาสังคมอันแตกร้างของประเทศไทยกลับคืนสู่ความถูกต้อง

ดังนั้น คำถามที่ทุกคนอยากถามผู้เขียนก็คือ หนังสือเล่มนี้เขียนขึ้นเพื่อแสดงให้เห็นถึงการสมานฉันท์หรือไม่ หนังสือเล่มนี้ตั้งใจที่จะแอบแฝงบอกเล่าเรื่องราวของเด็กชายเลือดเหลืองกับเด็กชายเลือดแดงที่มาจับมือกันอย่างไม่น่าเป็นไปได้เพื่อต่อสู้กับศัตรูร่วมกันหรือไม่

เมื่อพิจารณาจากสภาพสังคมไทยในปัจจุบัน ก็ไม่ใช่เรื่องยากที่จะหยิบหนังสือเล่มนี้ขึ้นมาอ่านด้วยมุมมองเช่นนั้น โดยเฉพาะเมื่อข้อเขียนบนบล็อกรของผู้เขียนบางชิ้นเพิ่งถูกตีความเมื่อไม่นานมานี้ว่าสนับสนุนฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง ที่จริงแล้ว ไม่ว่าฝ่ายใดก็ล้วนกล่าวร้ายผู้เขียนทั้งสิ้น นั่นอาจจะนับเป็นสัญญาณที่บอกว่าผู้เขียนเลือกที่จะเป็นกลางเลือกทางสายกลางตามแนวของพระพุทธองค์

ทว่า คำตอบคือเปล่าเลย หนังสือเล่มนี้เขียนขึ้นเมื่อราว พ.ศ. 2550 ก่อนที่จะมีใครในสังคมนี้เลือกฝาดด้วยการเลือกสืลื้อ และก่อนที่ จะเกิดความนิยมตอบคำถามซับซ้อนด้วยคำตอบสั้นๆ นี่ไม่ใช่หนังสือ ว่าด้วยสองสัญลักษณ์ สองอุดมการณ์ หรือสองชนชั้น นี่เป็นหนังสือ ว่าด้วยเด็กชายสองคน

ผู้เขียนแต่งนวนิยายเรื่องนี้เพราะได้รับการเชิญชวนจากสุภาพ สตรีผู้หนึ่ง ซึ่งมีโครงการน่าสนใจในอันที่จะตีพิมพ์หนังสือสำหรับเด็กชุดหนึ่ง แต่ละเล่มเขียนโดยนักเขียนจากประเทศหนึ่ง ซึ่งจะทำให้ เด็กๆ ทั่วโลกได้เรียนรู้เรื่องราวในชีวิตประจำวันของเด็กๆ ในประเทศ อื่น แต่ขณะเดียวกันก็ไม่หลีกเลี่ยงที่จะนำเสนอประเด็นทางสังคมต่างๆ นับเป็นความคิดที่น่ายกย่อง และสุภาพสตรีผู้นี้ได้ติดต่อไปยังองค์การ ยูเนสโกเพื่อเป็นผู้สนับสนุนโครงการนี้

น่าเศร้าที่หลังจากพยายามจัดทำหนังสือชุดนี้อยู่ยาวนานหลายปี ก็ไม่เกิดความคืบหน้า และข้อตกลงในการจัดพิมพ์หนังสือเล่มนี้ของผู้เขียนก็หมดอายุลง ทำให้ผู้เขียนสามารถมองหาผู้จัดพิมพ์ใหม่ได้ ทว่า ก็ไม่ใช่เรื่องง่าย แม้ว่าผู้เขียนจะมีผลงานหนังสือแนววรรณกรรม เยาวชนที่ประสบความสำเร็จอย่างมากหลายเล่ม ซึ่งรวมถึงหนังสือได้ รับรางวัลอย่าง *Forgetting Place* และหนังสือที่ได้รับการตีพิมพ์ซ้ำ สม่่าเสมออย่าง *Vampire's Beautiful Daughter* แต่หนังสือที่มีความ ยาวไม่มากไม่น้อย มีตัวละครอายุน้อย มีฉากเป็นสถานที่ที่ไม่คุ้นเคยนี้ กลับไม่สอดคล้องกับแนวการจัดพิมพ์หนังสือของบรรณาธิการที่ผู้เขียน เคยทำงานด้วยในนิวยอร์ก ดังนั้น หนังสือเล่มนี้จึงรออยู่นานหลายปี ระหว่างที่ผู้เขียนทำงานอื่น เช่น กำกับวงวาเกเนอร์และแต่งโอเปร่า

ในที่สุด ผู้เขียนก็สรุปว่าหนังสือเล่มนี้ควรเริ่มต้นออกเดินทาง ในเมืองที่เป็นเรื่องราวในเนื้อหา---นั่นหมายถึงว่าควรจัดพิมพ์ครั้งแรก

ในภาษาไทย แต่สำหรับนวนิยายที่มีน้ำเสียงอันยากที่จะถ่ายทอดออกมาในการแปล มีความคาบเกี่ยวระหว่างภาษาทวิกับภาษาข้างถนน ผู้เขียนจึงต้องมองหานักแปลผู้หาญกล้า ผู้แปลผู้ไม่กลัวที่จะเสี่ยง ผู้เขียนแน่ใจว่าได้พบคุณสมบัตินี้ในคุณงามพรรณ เวชชาชีวะ และผลงานพากย์ภาษาไทยนี้ก็เป็นการทำงานร่วมกันมากกว่าการแปล

ทั้งหมดที่กล่าวมาย่อมทำให้ปรากฏชัดเจนว่าหนังสือเล่มนี้ถือกำเนิดขึ้นในช่วงเวลาอื่น เป็นช่วงเวลาที่เป็นสุขกว่า และบางทีอาจเป็นช่วงเวลาเมื่ออนาคตของประเทศไทยยังอาจคาดเดาได้ด้วยการมองโลกในแง่ดีกว่าในปัจจุบัน ความคิดที่จะนำเสนอหนังสือเล่มนี้ออกมาในเวลานี้ย่อมแสดงออกถึงความเชื่อของผู้เขียนว่า ช่วงเวลา มองโลกในแง่ดีจะหวนกลับมา และปัญญาของเด็กๆ จะทำให้เราค้นพบความเป็นมนุษย์และความบริสุทธิ์ของเราได้

สมเถา สุจริตกุล

แต่ เจย์

ผู้พิสูจน์ด้วยชีวิตว่า

หาสำคัญไม่ว่ามาจากทางใด แต่อยู่ที่จะไปทางใดเสียมากกว่า...

The Stone Buddha's Tears

ศิลากับแลง

ผู้เขียนได้แรงบันดาลใจจากเรื่องจริง ทว่า เหตุการณ์และตัวละครในเรื่อง ล้วนสร้างจากจินตนาการทั้งสิ้น ไม่มีตัวละครใดมีตัวตนจริง ผู้เขียนยังได้ ปรับแต่งกรุงเทพฯ เล็กน้อย เพื่อให้ถนนต่างๆ ที่ปรากฏในเรื่องผิดเพี้ยนไป จากความเป็นจริง ทั้งหมดนี้ก็เพื่อตามที่เข้าใจกันว่าปกป้องผู้บริสุทธิ์ หากแต่ ผลข้างเคียงที่ได้ก็ยิ่งปกป้องผู้ผิดด้วยเช่นกัน

1

นายชื่อจริงชื่ออะไร

ผมหาकिनอยู่ตรงสี่แยกที่จ้อแจที่สุดเ็นกรุงเทพฯ มาได้ 999 วัน
แล้วในวันที่ 1,000 ผมก็พบกำแพงเข้าให้

เป็นกำแพงใหม่เอี่ยม กำแพงสังกะสีลูกฟูก กลิ่นใหม่จากโรงงาน
ที่โทยออกมายังไม่ยอมคละเคล้าเข้ากับกลิ่นน้ำครำ กลิ่นน้ำปลา กลิ่น
น้ำมัน และกลิ่นมะลิที่คุ้นจมูก กำแพงค่อนข้างแข็งแรงทีเดียว ถ้าคุณ
ลองเอามือทุบก็ดูเหมือนจะไม่ขยับเขยื้อน ถ้าคุณลองเอาหูแนบลงไปก็
จะเหมือนว่าเสียงรถวิ่งไปมาในถนนอยู่ไกลออกไปอย่างประหลาด ท่าม
กลางแสงยามเช้า (ดวงอาทิตย์ยังไม่ขึ้นฟ้าอีกอย่างน้อยหนึ่งชั่วโมง)
กำแพงดูดำหะมีน ผงาดเงื่อม และบดบังสลัมให้ตกอยู่ใต้เงามืด

ในแสงสลัว คนอื่นๆ เริ่มต้นขึ้น เด็กผู้ชายชื่อ เอก กำลังป็น
เสาโทรศัพท์

“ไฟดับอีกแล้วเหอ”

“ซ้าย ตอนมาสร้างกำแพงคงทำสายขาด”

“กำแพงไว้ทำอะไร นี่ฉันจะไปทำงานสายแล้วนะ”

“ม่ายรู้”

“ช่างเถอะ ซ่อมไฟให้ได้ก็แล้วกัน”

ผมเฝ้ามองขณะเอกไต้เสาอย่างรวดเร็ว ยังมีเดเกินกว่าจะเห็นชัด แต่เอกก็ว่องไวเหมือนกระรอก “รีบร้อย!” เสียงแผ่วต่ำดังลงมา จากข้างบน ผมเงยหน้าขึ้นมอง ที่แรกเห็นแต่ตาของเอกที่เป็นประกายตัดกับสายไฟสีดำ เกิดเสียงดังหึ่ง แล้วในทันที แสงจากหลอดไฟนีออนมอมๆ ก็สว่างขึ้นทั่วบริเวณ

ผมมองเห็นบ้านของผม กล่องสี่เหลี่ยมที่เอาไม้อัดตามแต่หาได้มาต่อกัน สิ่งประดับล่าสุดเป็นแผงบังทางเข้าออก ทำจากป้ายไวนิลโฆษณางานคอนเสิร์ตดนตรีร็อกที่เก็บตกมาจากสถานีรถไฟฯ ด้านหลังแผงกั้นนั้น ผมรู้ว่าน้องสาวกำลังล้างหน้า ใช้น้ำในถังที่แม่รองมาให้จากก๊อกสุดซอยทุกเที่ยงคืนตอนกลับจากโรงงาน

ในหนึ่งชั่วโมง น้องจะไปโรงเรียน บางที สักวัน ผมก็อาจได้ไปโรงเรียนอีก แต่สำหรับตอนนี้ ผมต้องหาเลี้ยงครอบครัว ไม่มีทางอื่นที่เราทั้งหมดจะอยู่รอดได้

ไม่ว่าผมจะหรีตาเพ่งมองแค่ไหนก็ไม่เห็นตำแหน่งที่กำแพงสิ้นสุดลง บางที พอฟ้าสว่าง ผมคงจะเห็นรอยแยกบนกำแพง รอยแยกที่ผมสามารถง้างเสาให้พอเป็นช่องได้ บางทีนะ...

ในนาที่นั้น ผมไม่ได้คิดสงสัยว่าทำไมกำแพงมาอยู่ตรงนี้หรือใครเป็นคนสร้าง กรุงเทพฯ เป็นเมืองที่เปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา ตึกสร้างแล้วก็รื้อ ในสลัม ทุกอย่างสร้างขึ้นจากวัสดุที่ไม่คงทน การเปลี่ยนแปลงจึงเกิดขึ้นรวดเร็วกว่าโลกที่อยู่ถัดไปจากสี่แยกนี้เสียอีก กำแพงเป็นของใหม่ ก็แค่นั้น ผมหวังว่ามันจะไม่อยู่นานเกินไป มันไม่สะดวกเอาเลย

ผมเดินต่อ ค่อยๆ ขยับมาตามแผ่นสังกะสีเนื้อหยาบ นี้ผมใช้

เวลานานเกินไปแล้ว แถวบ้านที่คุ้นเคยเริ่มหันไปจากสายตา และมีเงาร่างพอมบางอื่นๆ พุ่งผ่านไปแล้วตอนนี้...เด็กคนอื่นๆ กำลังรีบไปทำงานเช่นกัน แต่ในฉับพลันกลับต้องพบว่าโลกที่อยู่เบื้องหน้าถูกปิดกั้นจากสายตา

รองเท้าแตะของมมย่ำลงบนดินโคลน ไม่เป็นไร สกปรกนิดหน่อย ดีกับงานที่ทำ ยิ่งตัวเล็กและดูน่าสงสารยิ่งทำให้ชีวิตง่ายขึ้น ไม่ใช่แค่กับลูกค้า แต่กับนายหน้าด้วย ใต้ผมค่อยอาบน้ำตอน้ำ ใช้ก็อกน้ำหนักแห่งคอนกรีตที่อยู่ถัดจากบ้านของผมไปสองประตู แล้วผมก็จะดูดีอย่างน้อยก็สะอาด ไม่มีใครดูออกว่าผมทำงานอะไรหาเลี้ยงตัว

กำแพงจบลงตรงไหนนะ ผมพยายามเคลื่อนไหวตัวมาเร็วขึ้น ถ้าผมทำตามเป้าที่ตั้งไว้ไม่ได้ นายหน้าก็จะโกรธแน่ๆ เรื่องงานที่ทำนะ ผมเก่งอยู่นะ นายหน้าแทบไม่ต้องจัดการกับผมเลย เขาไม่ได้ลงมือให้ผมเจ็บตัวจริงจึงมาสองปีแล้ว อย่างน้อยก็ไม่เจ็บถึงขั้นสะบักสะบอม

พักหลังนี้ ไม่ถึงขั้น *สะบักสะบอม* ยกเว้นครั้งหนึ่ง...

ขณะแสงสว่างเริ่มสาดใส่สลัม ผมก็หันออกมาตรงดงกล้วยพอดี สลัมสิ้นสุดแค่นี้ แต่กำแพงยังไม่สิ้นสุด ดงกล้วยจึงเหมือนผิดที่ผิดทาง เห็นเป็นสีเขียวสดในแสงสลัว

ผมแอบเต็ดกล้วยน้ำว่าที่ยังไม่สุกดี แล้วยัดใส่กระเป๋ากางเกงไว้ เพื่อเกิดหิวขึ้นมา ใครจะไปรู้

ผมเดินต่อมาอย่างตื่นตกใจมากขึ้นทุกที แนบตัวชิดกำแพงไว้เพื่อไม่ให้คนเห็น ดินโคลนเกาะเต็มเท้า กำแพงยาวไม่มีที่สิ้นสุด---ไม่มีเลย! มันยิ่งกว่าไม่สะดวกแล้วตอนนี้...ผมจะต้องเดือดร้อนแน่ๆ ผมรู้สึกได้ จบเสียที จบด่วนเลย ผมบอกกำแพงอยู่ในใจ

แล้วแทบในฉับพลันทันที กำแพงก็จบลง ผมมายืนอยู่ด้านข้าง
ของตึกสูงหลังหนึ่ง มันสูงลิ่วขึ้นไป ท่วมกลางเงาตึกกระฟ้า ทุกอย่าง
มืดสนิท และหนาวเย็นอย่างประหลาด แต่ผมก็พบสิ่งที่มองหา---รอย
แยกแหว่งเหล็กกับคอนกรีต แคบก็จริง แต่ก็พอเบียดตัวแทรกผ่าน
ได้ แล้วผมก็ลอดผ่านออกมาตรงนั้นเอง

ถนนที่ผมโผล่ออกมาเจอไม่ได้ดูต่างจากถนนที่ผมทำงานมาก
นัก รถเบียดอยู่บนทางแคบๆ และควันจากท่อไอเสียคละคลุ้ง ไกล
ออกไป ยอดเจดีย์โผล่พ้นให้เห็นจากด้านหลังศูนย์การค้า ตึกสูงที่ผม
ยืนอยู่ได้เงาเป็นตึกเดี่ยวที่ปรากฏตรงนี้ ที่เหลือส่วนใหญ่เป็นตึกแถว
ที่ปิดไว้เพราะยังเช่าอยู่ หน้าร้านมีแผ่นโลหะกัน ป้ายชื่อร้านปนกันทั้ง
ภาษาจีน ภาษาไทย และภาษาอังกฤษ

ผมรู้ว่าควรจะต้องเดินย้อนกลับไปที่หัวมุมถนนตรงสี่แยกเพื่อ
เริ่มงาน รถวิ่งผ่านไปทางทิศใต้อย่างรวดเร็ว ส่วนอีกฟากถนน รถจอด
นิ่งสนิท คงจะดูเสี่ยงตายสำหรับนักท่องเที่ยวที่เป็นสุดยอดลูกค้าของ
ผม แต่ผมก็พุ่งข้ามถนนหกเลน หลบหลีกรถที่พาดันพุ่งมาไม่ขาดสาย
ทำไมผมจะต้องรักตัวกลัวตายด้วย

ผมเร่งฝีเท้า รู้ว่าต้องชดเชยเวลาที่เสียไปเกือบหนึ่งชั่วโมง ผม
ไม่มองดูแม้แต่ผู้คนรอบตัว เพราะเหตุนี้ผมจึงเดินชนประตูที่เปิด
ไว้เต็มเปา

รถเบนซ์สีขาวมันวาวคันหนึ่งแล่นเข้ามาจอดตรงนั้น และคนขับ
กำลังเปิดประตู ผมมารู้ตัวก็ต่อเมื่อตัวเองกำลังจ้องมองตาเด็กผู้ชาย

คนหนึ่ง

“ถอยไป” ผมบอก ไม่เคยเป็นเรื่องดีสักครั้งเดียวที่แผดเสียงใส่คนมีเงิน เพราะจะไม่เกิดอะไรขึ้น---คนมีเงินจะทำเหมือนว่าคนอย่างผมไม่มีตัวตน แต่ผมหงุดหงิดเกินกว่าจะสนใจ ผมแค่ต้องการไปให้ถึงที่หมาย

“กล้าดียังไง!” คนขับรถคาราม “ให้ถึมันกลับลงท่อไปเลยไหมครับ คุณหนู”

“อย่า” เด็กผู้ชายคนนั้นลงจากรถ “ทำอย่างนั้นไม่ถูกต้องหรอก แล้วก็” เขาเสริมขณะคนขับรถปิดประตู “ตอนนี้ไม่ต้องเรียกฉันว่า ‘คุณหนู’ แล้วนะ”

ในที่สุด ผมก็เห็นเขามากกว่าแค่ดวงตา ดวงตาของคนมีเงินมักไม่ค่อยแสดงอารมณ์ เหมือนว่าพวกเขาไม่อยากจะเห็นเรา ไม่อยากรู้ว่าเราอยู่ตรงนั้น แม้แต่เวลาต้องยุ่งเกี่ยวกับเรา แต่ดวงตาคู่นี้ต่างไป ดวงตาคู่นี้มองตรงมาที่ผม และ มองเห็น ผมจริงๆ มองเห็นว่าผมเป็นอะไรมากกว่าแค่เด็กข้างถนนสกปรกโสโครกคนหนึ่ง ผมก้าวถอยหลัง อดรู้สึกตกใจไม่ได้

แล้วตอนนี้เองที่ผมเห็นเขา ทั้งตัว

เด็กผู้ชายที่ก้าวลงจากรถเบนซ์สีขาวเป็นเนรบวชใหม่ ศีรษะโกนเกลี้ยงและห่มผ้าเหลือง ผิวของเนรชิตมาก---น่าจะเพราะไม่เคยถูกแดดถูกลม เนรใช้แขนข้างหนึ่งประคองบาตรไว้ มือที่จับบาตรดูเกลี้ยงเกลามาก ผมก็มลงมองดูมือตัวเอง ผิวแห้งแตกและมีรอยแผลเป็น ผมนึกอายุขึ้นมา

“มีสิทธิอะไรมาเที่ยวขอบิณฑบาต” ผมถามเนร “คนบางคนต้องขอจริงๆ อย่ามาแย่งกันหน่อยเลย”

“ไม่ถ่างอย่างนั้นหรอก” เณรพูด “เดินไปด้วยกันหน่อยสิ จะให้ดูอะไร”

“เณรจะอยากให้เห็นเดินไปด้วยทำไม”

“ฉัน *อยาก* ใ้ดูอะไรไม่ได้หรอกตอนนี้”

“งั้นเณรก็ไม่ต้องอยากให้เห็นเดินไปด้วยแล้วสิ”

“ไม่ได้พูดอย่างนั้น” เณรพูดไม่เหมือนเป็นเณร ที่จริง ผมก็ไม่เคยพูดกับเณรกับพระ แต่เคยเห็นบ้างในทีวี เณรองค์นี้พูดจาเหมือนผมเลย

เณรออกเดิน ถึงจะพูดไม่เหมือนเณร แต่ก็เดินอย่างสำรวม ไม่เร็วเกินไปและไม่ช้าเกินไป เณรไปทางเดียวกับผม ผมเลยยกไหล่แล้วตามไป

ไม่มีใครสนใจมองเราสองคน อีกปากถนน พันจากรถราที่วิ่งไปมา กำแพงทอดยาวไม่รู้จบ บนกำแพงมีภาพวาด ฝีมือเด็กๆ เป็นภาพเด็กเล่นกัน เดินรำกัน มีพระอาทิตย์กับพระจันทร์ยิ้มแป้น แล้วขณะที่เราเดินต่อมา ผมก็เห็นกองทัพเด็กในชุดนักเรียน กำลังตั้งหน้าตั้งตาวาดรูป นี่เขาทำอะไรกัน

เราผ่านตลาด มีแผงโย้เย็บู้ผ้าพลาสติก โตะตั้งวางไว้บนทางเท้าและมียายแก่คนหนึ่งกำลังตักแกงกับผัดผักจากหม้อใบใหญ่ใส่ถุงพลาสติก แล้วใช้หนังยางมัดไว้ ชายคนหนึ่งไม่สวมเสื้อ ยิ้มกว้าง กำลังบรรจงเรียงถุงวางบนถาดพลาสติก หนึ่งถาดมีแกงหนึ่งถุง ข้าวหนึ่งถุง น้ำผลไม้กล่องเล็ก เกาะหนึ่งพวง ถุงใส่ลอดช่องที่มองดูเหมือนหนอนสีเขียวตัวเล็กๆ ลอยอยู่ในน้ำกะทิ ตบท้ายด้วยกล้วยไม้หนึ่งดอก มีคนเข้าคิวซื้อถาดใส่ของนี้ เรามาทันเวลาตักบาตรถวายอาหารพระพอดี

“เณรหมายความว่ายังไง ที่บอกว่าไม่ถ่างอย่างนั้น” ผมถาม “คน

ยี่สิบ-สามสิบคนเข้าคิวใส่บาตรอยู่นั่นไง”

ผู้คนมากหน้าหลายตา ล้วนมีศรัทธาต่อกบฏ มีทั้งผู้ชายใส่สูท ผู้หญิงแต่งตัวสวย เด็กๆ ใส่ชุดนักเรียน แม่บ้าน พอจ่ายเงินซื้ออาหารแล้วก็คุกเข่าลงบรอนงเท้าที่ถอดวางไว้ ในนาที่ใดนาที่หนึ่งนี่แล้ว ที่ทุกคนจะหันมาเห็นแถวบวชใหม่และพากันใส่บาตรเณร เณรก้าวเดินช้าลงเล็กน้อย ดวงตาหลุบต่ำอย่างสำรวม รวากับไม่รู้ว่าจะไรกำลังจะเกิดขึ้น!

แต่ในนาที่นั่นเอง ขบวนพระก็พ้นออกมาจากตรอกด้านข้าง ทั้งแถวเคลื่อนพร้อมกันอย่างจงใจ รวากับว่าแม้แต่ลมหายใจก็ยังเป็นจังหวะเดียวกัน ทันทีที่แถวพระออกมาสู่ถนนใหญ่ ผู้มีศรัทธาก็หมุนตัวหันไปและต่างคนต่างก็เลือกพระที่จะใส่บาตร ไม่มีใครสนใจเณรน้อยเลย

“บอกแล้วไง” เณรพูดขึ้น “เห็นไหม ใส่บาตรพระได้บุญสำหรับชาติหน้า ใครๆ ก็คิดว่าใส่บาตรพระได้บุญเยอะกว่าใส่บาตรเณร ได้บุญเยอะกว่า ชาติหน้าก็จะสบายกว่า”

“น่าจะคิดว่าให้อาหารเด็กช่วยตัวเองไม่ได้จะได้บุญมากกว่านะ”

“นี่เลย! นายอายุเท่าไรนะ สิบเอ็ด สิบสอง แล้วนายก็นึกอยากจะปฏิบัติความคิดเรื่องลำดับอาวุโสของพระที่มีมาหลายพันปีแล้วหรือ”

“ฉันไม่รู้ว่าจะเณรพูดอะไร ฉันไม่ได้ไปโรงเรียนแล้ว”

“ไม่ต่างกันหรอก ไปโรงเรียนหรือไม่ไป นายชื่ออะไร”

“บอย” ผมตอบ ชื่อนี้ได้มาจากฝรั่งที่ชอบร้องเรียกผมว่า ‘บอย’

“หรือ ฉันมีญาติชื่อบอยเหมือนกัน นายชื่อจริงชื่ออะไร”

“ไม่มีหรอก”

“บอกมาเถอะน่า ใครๆ ก็ต้องมีชื่อจริง”

“พ่อแม่ของฉันไม่สนใจเรื่องนี้”

“นายเอาชื่อฉันไปใช้ก็ได้นะ ฉันเกลียดชื่อจริงของตัวเอง ใครๆ
เลยเรียกว่า เล็ก หรือ เณรเล็ก ตั้งแต่ต้องมาเล่นบทธเณรนี้แหละ”

“เล่นบทธเณร”

เราเดินผ่านห้องแถว ทุกร้านขายเครื่องเรือนทำด้วยหวายหน้าต่าง
เหมือนกันหมด มีร้านขายยาจีนที่ขายยากลิ่นประหลาดและขายหิน
ด้วย ไม่มีใครถวายอาหารเณรเล็ก ไม่มีใครสนใจเรา ตอนเราลงจาก
รถยนต์หฺรู ตอนเราสวมจีวร เขาได้กลายเป็นเหมือน *ผม* แล้ว

“ช่วย” เณรเล็กบอก “เป็นการเมืองทั้งหมดแหละ นายเห็นกำแพง
ริมถนนไหม นั่นการเมืองนะ จะมีการประชุมระหว่างประเทศครั้งใหญ่
ในเมือง คนไม่ยอมให้แขกไวโอฟีที่มาจากเมืองนอกเห็นสลัม เพราะ
มันเป็นรอยต่าง เสียภาพพจน์เมืองหลวง ต้องไม่มีสลัมให้เห็นในข่าว
ซีเอ็นเอ็น ไม่ได้เลยละ ต้องมีแต่ใบหน้าเด็กๆ ยิ้มแบ๊วกับกำแพงผิดที่
ผิดทาง...แค่นี้ก็ทำให้ฉัน...แต่ฉันก็ทำไม่ได้หรอก ฉันต้องเป็นเณรน้อย
แสนดี”

“อย่างน้อย นาย ก็ไม่ใช่ ‘การเมืองทั้งหมด’” ผมบอก

เณรเล็กหัวเราะเสียงขึ้น คุณเชื่อไหมว่าผมไม่เคยวาดภาพเด็ก
ลูกคนรวยรู้สึกขมขื่น เสียงหัวเราะแบบนี้เหมือนที่ได้ยินกันแถวบ้าน *ผม*
เป็นเสียงหัวเราะหมดสิ้นความหวังที่ตั้งมาจากในอกในใจที่ดำมืด เณร
บอกว่า “พ่อกำลังหาเสียงเลือกตั้ง ต้องหาจุดขาย ครั้งก่อน จุดขายของ
พ่อเป็นสถิติ ฉลาดมาก ใช้กระดาศที่มีตัวเลขเป็นแถวๆ ที่พ่อเอามา
บวกกันก็จะเห็นว่าฝ่ายตรงข้ามโง่กินมากแค่ไหน แต่คนลงคะแนน
ไม่เข้าใจ ปีนี้ใช้ความเป็นคนดีมีศีลธรรม ขายง่ายกว่าเยอะ และฉันก็
เป็นตัวขายบนโปสเตอร์หาเสียง”

“หมายความว่ายังไง”

“อาทิศย์หน้าพ่อจะจัดแถลงข่าวใหญ่ ฉันก็จะสึกออกจากวัดพอดี ผมยังไม่ขึ้น” เณรเล็กบอก “ใช้เป็นตัวเรียกคะแนนพวกมีศีลธรรมได้”

“อย่างน้อย นายก็มีพ่อ” ผมบอก และแทบจะซ่อนความขมขื่นในน้ำเสียงไม่ได้

“ช่าย ฉันมีพ่อ” เรื่องแปลกอยู่ที่ เขา ก็แทบจะซ่อนความขมขื่นในน้ำเสียงไม่ได้เหมือนกัน

เราเดินต่อมาในความเงียบ และในที่สุด ก็มีคนใส่บาตรเณรเล็ก...สองสามคนพร้อมกันตอนเราผ่านจุดที่พระมารวมกันไปหลายร้อยเมตรแล้ว อาหารที่เตรียมมาใส่บาตรไม่ได้จัดมาในถาด มีแค่อย่างละนิดละหน่อย...ลุ่มจัดมา...มันฝรั่งกรอบหนึ่งถุง...ซ็อกโกแลตหนึ่งแท่ง...มะม่วง และเหรียญสิบบาทาวาวับ

“นายเอาไปสิ” เณรบอก “ฉันจับเงินไม่ได้”

ผมรีบหยิบเหรียญสองกษัตริย์มา หยิบมะม่วงด้วย หยิบซองจากพระเป็นบาป แต่พระองค์นี้ก็เกือบเหมือนเพื่อนแล้ว เณรกำลังให้พรเสียงใสดังแข่งกับเสียงอ้ออึ้งของการจรรจร ใครอีกคนหย่อนธนบัตรห้าสิบบาทลงมา เณรมองและส่งสายตามาที่ผม ผมเก็บมารวมกับเหรียญสิบบาท นี่เท่ากับรายได้ตลอดช่วงเช้าเลย

“นายเริ่มต้นได้เยอะแล้วเลยนะ”

ผมฟังแล้วก็รู้ว่าเณรรู้ว่าผมทำอาชีพอะไร ผมเก็บเหรียญใส่ลงในกระเป๋ากางเกงขาสั้น

นาที่นี้เองที่รถยนต์ของเณรแล่นออกจากซอยมาจอด และประตูรถเปิดออกทันที

“เจอกันพรุ่งนี้นะ” เณรเล็กบอก แล้วเขาก็จากไป

ผมอยู่ห่างจากหัวมุมถนนของผมแค่นาทีเดียว ผมเดินมาไกล
แค่ไหนนะ ไม่ไกลเท่าไรสำหรับผม แต่สำหรับลูกคนมีเงินที่มีคนขับ
รถให้หนึ่ง...

ตอนเณรบอกว่า “เจอกันพรุ่งนี้นะ” เขาหมายความอย่างนั้นจริงๆ
หรือเปล่า

พรุ่งนี้ เป็นสิ่งน้อยครั้งนักที่ผมจะนึกถึง

2

ສື່ແຍກ

มีชอยเชื่อมต่อกับสี่แยก ซอยแคบๆ ที่มีพวงมาลัยจมนโคลน กระจายเกลื่อนและควันรูปคละคลุ้ง ศาลพระพรหมตั้งอยู่ที่มุมนี้ ทำให้บรรดาเด็กขอทานพลอยมีโชคไปด้วย ศาลนี้ไม่มีคนมาบูชามากเท่าที่สี่แยกราชดำริ ตรงนั้นมีนักท่องเที่ยวเบียดเสียดกันและเป็นหัวมุมสี่แยกติดอันดับสำหรับการขอทานในเมืองนี้ แต่ที่นี้ก็มีคนมาไหว้ไม่น้อยเลย

ผมหวังว่าจะแอบย่องเข้าประจำที่ได้ แต่สายไปแล้ว นาที่ที่ผมพยายามจะพุ่งไปที่นั่นก็เห็นนายหน้ารออยู่ ยังไม่ทันตั้งตัว เขาก็ตบหูผมเข้าให้ ผมไม่ทันตั้งรับ ทำให้ซาจนไม่รู้สึกเจ็บอยู่สองสามวินาที

“ฉันบอกแกี่ครั้งแล้ว บอย”

“นับไม่ครบแล้วครับ”

เขาอารมณ์บูด หยิบไม้ออกมา ผมคิดว่าจะโดนตีบนถนนนี้ เลยรีบโบกธนบัตรห้าสิบบาทให้เขาเห็น

“ผมไม่ได้เถลไถล” ผมบอก

เขากระซอกเงินไป แต่ก็ตบผมอยู่ดี ถึงอย่างนั้นผมก็ดูออกว่า

เขากำลังคิดเรื่องอื่น ผมไม่เจ็บมากเท่าไร

“แกมันเด็กดีนี่หว่า” เขาพูด “แต่ฉันดีแกน้อยไปอะ”

“ครับ ครับ” ผมรีบพูด “ขอบคุณครับ”

“ใครให้แบงก์ห้าสิบบแกมา”

“พระครับ”

“ไอ้...อย่ามาโกหก” เขาฟาดไหล่ผมสองข้าง ผมแก้มิ่งทำเป็นว่าเจ็บมาก ส่งเสียงร้องโอดโอยให้ได้ยินกันทั่ว นายหน้ายอมไม่ยกเป็นจุดสนใจ “แกบอกว่าพระรี! นั่นบาปนะ ขโมยจากพระ กล้าดีนี่”

“พระให้ผมเอง เงินอยู่ในบาตร พระจับเงินไม่ได้”

“โกหกไม่เลิก” นายหน้าจ้องมองผม ผมคิดว่าจู่ๆ เขารู้ว่าผมพูดความจริง เขาหนีไป ท่าไม่ดีเสียแล้ว “แกทำดีมาก บอย” เขาพูด “ฉันอยากให้รางวัลแกนะ ฉันจะเลื่อนขั้นให้แก” เขายัดกระป๋องสีแดงใส่มือผม กระป๋องใหม่มันวาวสำหรับใช้ขอราน วาวมากขึ้น...และใหญ่ขึ้น

“ย้ายผมไปราชดำริหรือครับ”

“เปล่า แต่ฉันเพิ่มโควตาให้แกเป็นวันละร้อย เริ่มวันนี้ แกหามาได้ง่ายเกิน ได้ห้าสิบบาทก่อนจะมาถึงสี่แยกเนี่ยนะ! ฉันไม่ได้คอยจับตาดูแกให้ดี ต่อไปนี้ เอามาให้ฉันวันละร้อย”

“ไม่ยุติธรรมเลย วันนี้ฟลุคต่างหาก มีคนเอากำแพงใหญ่มาตั้งไว้ แล้วผม---”

“ร้อยบาทกับโตนตีร้อยที่ เลือกละเอา” น้ำเสียงของเขาไม่ล้อเล่น ผมได้ยินว่าเขาเคยตีเด็กจนตายคามือ ฟังหูไว้หู ผมไม่คิดว่าเขาตีเด็กไทย อาจจะเป็นเด็กเขมร ไม่มีบัตรประจำตัว ถ้าหายไปสักคนก็จะมีใครรู้ ผมรู้แล้วว่าพวกนี้ถูกจับใส่รถบัสมาจากที่ไกล พูดภาษาอะไรที่ผมฟังไม่ออก และเป็นคู่แข่งที่น่ากลัวสำหรับพวกผม เพราะพวกนี้ทำงานนานกว่าและกินน้อยกว่า

“ไม่ยุติธรรม” ผมประท้วง แม้จะไม่ดังมากนัก

“แล้วไง แต่แกก็เกือบจะโตไปสำหรับงานนี้แล้วอยู่ดี ฉันต้อง
ปี๊แกตอนที่ยังหน้าตาน่าสงสารแบบนี้แหละ”

“ให้ผมเช็คกระดาษตรวจได้ไหม”

“เราไม่ได้สัมภาษณ์ตรงนี้ และสัญญาของแกยังไม่หมดนะ”

“ผมรู้ ผมไม่ได้ถามแบบนี้”

“ถ้าแกขอทานไม่ได้ก็ไปเอามาจากพระอีกก็แล้วกัน” เขาตบผม
อีกครั้ง---สงสัยจะเอาโชคแก่เคล็ด---แล้วก็เดินจากไป เลียบไปในซอย
และหยุดแค่ดูดำเด็กขอทานอีกคน ก่อนจะอ้อมมุมลับตาไป

ผมเคลื่อนตัวเข้าประจำที่ เป็นมุมใต้เงาบันไดขึ้นสะพานลอย
ข้ามสี่แยก สะพานลอยเชื่อมต่อกับศูนย์การค้าใหญ่สองแห่ง แห่งหนึ่ง
เป็นที่นิยมของผู้คนระดับกลาง ค่อนข้างเบียดเสียดและจอแจ อีกแห่ง
หรรษาไฮโซจนแทบไม่มีคนเดิน โอกาสได้เงินจากฝั่งคนจอแจมีน้อย
ซึ่งปกติผมประจำอยู่ตรงนั้น คนมักแก้งทำเป็นไม่เห็นผม ถ้ามีใคร
หย่อนเหรียญใส่กระป๋องให้ผมก็มักทำท่าเหมือนไม่ได้ตั้งใจ

แต่ถนนพากันนั้นถูกกลุ่มขอทานอีกกลุ่มยึดไปแล้ว ไม่ใช่คนแถวนี้
แน่ๆ เด็กๆ หน้าตาตุตันกลัว และไม่พูดอะไรเลยสักคำ ผมไม่รู้ด้วยซ้ำ
ว่าเด็กพวกนี้ พูดได้ หรือเปล่า

พากคนรวยควรจะแยกว่า คนระดับกลางที่มาเบียดกันซื้อของ
ในห้างใหญ่แค่ แก้ง ทำเป็นไม่เห็นผม แต่คนไฮโซ เอ้อ ผมคิดว่า
พวกนี้ไม่เห็นคนอย่างผม จริงๆ คนอย่างผมไม่มีตัวตนในสายตาของ
พวกเขาด้วยซ้ำ คนที่ช่วยพวกผมไว้เวลานั่งชุกอยู่ตามมุมคือนักท่องเที่ยว
ที่แวะที่บังเอิญผ่านมา มีรถบัสไปใหญ่ในเมือง ซึ่งไม่มีความหมายอะไร
สำหรับพวกเขา แต่เมื่อกลับไปบ้าน ที่ไหนก็ตามที่พวกเขาจะมา ก็จะเอา
ไปไม่ว่าเงินน้อยนิดของเขาเปลี่ยนชีวิตใครสักคนได้ ที่แย่ที่สุดก็ตอนที่

เขาอยากถ่ายรูปขึ้นมา ถ่ายรูปแบบนี้อ่าได้ยิ้มเป็นอันขาด ต้องพยายาม ทำท่าเศร้าสุดตึงเพราะจะได้เงินเพิ่มอีกสำหรับหน้าเศร้านี้ ต้องทำท่า เป็นเด็กโลกที่สามผู้ทนทุกข์ ซึ่งทำให้พวกที่เอาเงินเข้าแลกเกิดความ รู้สึกเหมือนตัวเองเป็นนักบุญอยู่สองสามวินาที...อย่างน้อยก็ในสายตา ของพวกเขาเอง ความรู้สึกผิดเป็นตัวทำเงินที่ดีที่สุดเวลาต้องหากินอยู่ ข้างถนน

เด็กชายดอกไม้ไม่มารวมกันใต้เงาสพานลอย พอรตติดก็จะพุ่ง ไปพุ่งมา ยืนพวงมาลัยใส่หน้าใครก็ตามที่พลาดทำไปสบตาเข้า ฝั่งข้าง ศาลยังขายข้างไม้ได้อีกด้วย คนมาบนบานศาล ก็ต้องมีของแลกเปลี่ยน ต้องเอาของมาบูชา เช่น ข้างไม้ แล้วพอตั้งไว้หน้าศาลสักพัก ผมคิดว่า ก็จะถูกเก็บเอามาเวียนขายใหม่ ซึ่งก็ดีเพราะไม่ใช่การซื้อขายไม่ธรรมดา แต่ขายสัญลักษณ์ต่างหาก

เอาเป็นว่าเช้านี้ไม่แย่นัก ผมไม่ต้องหาข้าวกลางวันกินด้วยซ้ำ เพราะมีนักท่องเที่ยวให้แฮมเบอร์เกอร์ ผมคิดว่านักท่องเที่ยวเข้าใจ ว่าเป็นของอร่อยที่ผมไม่เคยกิน มันก็อ่อมท้องที่อยู่ ตบท้ายด้วยมะม่วง ของแถมเล็ก ผมไม่ได้กินมากเท่านี้มาหลายวันแล้ว แต่การเดินอ้อม กำแพงไกลทำให้ผมหมดแรง ผมคิดว่านั่นทำให้ผมเกิดอาการพุ่งชาน ผันกลางวันขึ้นมา

ตลอดแนวสะพานลอยมีโปสเตอร์หาเสียง พิมพ์บนแผ่นไวนิล แขนงไว้กับเชือกสี่เหลี่ยมสด ผมไม่เคยสนใจการเลือกตั้งมาก่อน การ เลือกตั้งจะเกี่ยวข้องกับอะไรกับผม ผมมองดูใบหน้าบนโปสเตอร์ ผม อ่านหนังสือไม่เก่ง แต่ก็เห็นว่าแต่ละแผ่นมีตัวเลข ผมนึกสงสัยว่าคน

ไหนดคือพ่อของณเรเล็ก มีคนหนึ่งตัวอ้วนใหญ่ อีกคนหัวล้านหน้าบึ้ง และอีกคนที่ดวงตาเหมือนแทงทะลุใจ ผมหงอกขาว มีหนวด และเป็น คนเดียวที่ไม่ยิ้ม เขาสวมชุดเหมือนเครื่องแบบทหารและมีหมายเลข 9 กำกับไว้ เลขเก้าเป็นเลขนำโชค เวลาออกเสียง ‘เก้า’ ก็เหมือน ‘ก้าว ไปข้างหน้า’ ท่าทางของเขาดูเป็นงานเป็นการมาก ดวงตาเหมือนคอย จับจ้องมองมาอย่างประหลาด

ณเรเล็กโกนหัวเกลี้ยง ไม่มีคิ้ว แต่ก็ยังเห็นเค้าละม้ายคล้ายกัน ในรูปถ่ายของผู้สมัครคนนี้ ถึงผมไม่คิดว่าจะได้พบเขาอีก แต่ขณะที่ ผมนอนบนทางเท้าร้อนผ่าว กิ่งหลบอยู่ใต้เงาสพานลอย ผมก็อดคิด ผันไปไม่ได้ จะเป็นยังไงนะถ้าได้ นั่ง รถเบนซ์คันยาวสีขาว ทุกครั้งที่ ประตुरถของคนรวยเปิดออก สิ่งที่พุ่งออกมาทันทีคือลมหนาวเยือก ลมที่มีกลิ่นหอมด้วย บางครั้งเหมือนกลิ่นมะนาว หรือกลิ่นหนัง คน พวกนี้ฉีดสเปรย์ในรถเพื่อกันกลิ่นเหม็นจากคนอย่างเรา

อย่างน้อยนายก็มีพ่อ ผมบอกเขา

มันเป็นยังไงนะ พ่อของณเรเล็กใช้เขาเป็นเครื่องมือทำอะไรสัก อย่าง มันจะแตกต่างจากนายหน้าที่ใช้ผมให้คอยสอยเงินจากคนผ่านไป มาตรงไหน พ่อของณเรเล็กเคยตีเขาไหมนะ แต่ผิวของณเรเล็กเนียนมาก เย็นมาก ซีดมาก เหมือนลมเย็นที่ลอยออกมาจากรถคันยาวสีขาวของเขา

นายหน้า...ผมเห็นเขาครั้งแรกเมื่อหนึ่งพันวันก่อน ผมรู้ว่านาน กี่วันเพราะผมคอยนับอยู่ เป็นสิ่งเดียวที่ผมยึดไว้ ผมต้องรู้ว่ากี่วันเพราะ ทำให้ผมนับได้ว่าเหลืออีกแปดร้อยยี่สิบเจ็ดวันกว่าที่ผมจะเป็นอิสระ เท่ากับห้าปี สามร้อยหกสิบห้าวันเท่ากับหนึ่งปี บวกปีที่เดือนกุมภาพันธ์ มียี่สิบเก้าวันอีกสองปี

ผมอายุไม่ถึงสิบขวบตอนผมเห็นเขา บ้านของเราตอนนั้นทำจาก ไม้อัดป้ายโฆษณาที่ต่างไปจากตอนนี้ แต่ก็เป็นที่รังสีเหลี่ยมเหมือนกัน

ในหน้าฝน ไม้้อตจะยุ่ย ลีโลโก้สินค้าจะจางลง น้ำปลา เบียร์ ซุปไก่สกัด กาแฟสำเร็จรูป ซ็อจะเลือนหายเพราะฝนที่ตกลงมา สังกะสีจะดึกว่า แต่ บางครั้งตอนกลางคืนมีคนมาขโมยไป เคยเกิดขึ้นกับบ้านอื่นมาแล้ว

นายหน้า...ผมนอนกลางแดดอยู่ตรงนี้ และเห็นเขาเหมือนที่ผม เห็นเมื่อหนึ่งพันวันก่อน เขาเป็นเงาดำที่ทาบลงเต็มช่องประตูเข้าบ้าน เรา เขาระแอม และแม่ก็รีบไล่น้องสาวของผมไปซ่อนด้านหลังเพื่อไม่ให้คนเห็น

นายหน้าพูดว่า “เสียเวลาเปล่าไปโรงเรียนนะ ไปเรียนทีหลังได้ แต่ตอนนี้ยังเล็กอยู่ ยังคล่องแคล่ว ซอกแซกไปได้...”

เขาก้าวเข้ามาในบ้านหนึ่งก้าว ไม่ถอตรงเท้า แค่นี้ก็น่าจะบอก ให้แม่รู้แล้วว่าผู้ชายคนนี้ใหญ่แค่ไหน ไม่สนใจกฎเกณฑ์ที่คนทั่วไปรู้ ดี...แม้แต่เด็กข้างถนนสกปรกมอมแมมอย่างผมก็ยังมี

ผมสบตาแม่ แล้วทำปากบอกไปว่า “ดูรองเท้าเขาสี”

แต่ดูเหมือนแม่ไม่ทันสังเกต แม่พูดแค่ว่า “ฉันไม่อยากให้คุณ สงยาหรือขโมยของ”

แล้วนายหน้าก็เข้ามาในบ้าน ทั้งรอยโคลนจากรองเท้าไว้บน กระเบื้องไวโนลแผ่นเล็กๆ ที่ลวงตาให้บ้านของเราดูเหมือนบ้านจริงๆ “ฉันจะดูให้เอง” เขาพูดแผ่วเบา “คือจี้ ฉันดูแลเด็กทุกคนอยู่แล้ว สอน งานให้ สอนให้มีปัญญาเอาตัวรอด”

แม่หัวเราะ หัวนึ้น ชมชื่น

“ปัญญา มีหลายอย่างนะ” เขาล้วงมือเข้าไปในกระเป๋ากางเกง และดึงธนบัตรใบละพันออกมาหนึ่งม้วน ผมคิดว่าตัวเองจ้องตาเบ่ง ผมไม่เคยเห็นเงินมากเท่านี้มาก่อน เขานับเงิน หนึ่ง สอง สาม สี่ แล้ว หยุด แม่ก้มหน้ามองพื้น ไม่มองผมเลย

“มีอะไรเธอ แม่” ผมถาม

แต่ผมรู้

เขาจูงมือผม เขาดูหนุ่มนวลจนกระทั่งเราออกมานอกบ้าน แล้ว เขาก็กระซอกแซกผม ผมร้องออกมา เขายกมือข้างหนึ่งอุดปากผม ร้อง ตัวผมเข้าไปใกล้เหมือนกำลังกอดผมไว้ แต่ที่จริงแล้วเขากำลังทำผมเจ็บ แล้วเขาก็กระซิบที่หูของผมว่า “อย่าร้อง ไอ้โง่ อยากให้แม่แกเปลี่ยนใจ รึยังไง แกไม่รู้รึว่าแม่แกต้องการเงินที่ฉันให้ไปแค่นั้น ถ้าแกร้องก็เท่ากับแกเอาเงินคืนมา เอาของสวยๆ ดีๆ ทุกอย่างที่แม่แกต้องการคืนมา ฉันจะสั่งสอนให้แกไม่แหกปากร้อง”

เขาผูกตาผม แล้วพาผมนั่งรถ อาจจะเป็นรถตุ๊กตุ๊กก็ได้ แต่ผมไม่รู้แน่ ต่อมา ซึ่งผมไม่รู้ว่านานแค่ไหน ผมก็มาอยู่ในห้องคอนกรีต แล้วนายหน้าก็สั่งสอนไม่ให้ผมร้อง “ห้ามร้อง” เขาพูดไม่หยุด แล้วตีแรงขึ้นเรื่อยๆ “ดูตาฉันไว้” เขาบอก “แล้วคิดให้ดีกว่าจะร้อง เพื่อตัวแกเองนะ” แล้วเมื่อผมกล้าเงยหน้ามองเขา ผมก็เห็นว่าไม่มีความโกรธในแววตาของเขาเลย แววตาของเขาเหม่อลอย เหมือนเขาไม่ได้อยู่ตรงนี้ ลงเอยความว่างเปล่าเหม่อลอยนี้เองที่ทำให้ผมหยุดร้อง มันทำให้ความเจ็บหายไปด้วยซ้ำ ถึงจะไม่หายไปจนหมดก็เถอะ มันห่อตัวและถ่วงหนัก ก่อนจะจมลง จมลง สุ่มหาสมุทรดำมืดที่ผมไม่เคยรู้มาก่อนว่ามีอยู่ในสมถองของผม

และบางทีนั้นอาจเป็นบทเรียนที่ดี ได้เรียนรู้วิธีด้านชา ไม่รู้สึกอะไรอีกแล้ว

ผมเงยหน้ามองไปสเตรอร์ซึ่งตอนนี้โบกสะบัดอยู่ท่ามกลางลมร้อนที่รถแล่นผ่านไปมา แล้วผมก็รับรู้ว่าคุณตาของหมายเลข 9 วางเปล่าแบบเดียวกัน สองคนนี้น่าจะเป็นพี่น้องกันได้ นักการเมืองร่ำรวยกับเจ้าพ่อเด็กขอทาน

ต่อมานายหน้าทำแผลให้ผม เอายามาทารอยเขียวช้ำ เขาบอกผมอีกครั้งว่านี่ดีกับผมเอง “ขอทานนะ” เขาบอก “ต้องดูบอบช้ำหน่อย ไม่งั้นจะมีใครนึกสงสารได้ยังไง”

แล้วทีละน้อย เขาก็สอนผม หัดให้ทำแววตาโศก ดึงแขนเสื้อน้ำตาเอ่อคลอ “ถ้าฉันทำให้แกหิวหน่อย” เขาบอก “แกก็จะรู้วิธีทำทำให้เหมือนว่าหิวโซ แกอาจจะลืมหำทำ แต่ร่างกายแกไม่ลืมหำ ไม่มีอะไรเสียหายหรอกเรื่องขอทาน พระก็ขอ พระพุทธเจ้าก็ขอ ขอดีก็ได้ผลตอบแทนกลับมาดี” แล้วเขาก็ตบผมอย่างแรงจนผมกระเด็นไปไกลครึ่งห้อง

ไม่นานเลย ผมก็เก่งพอตัว และแกร่งพอที่จะออกไปเองตามลำพัง ผมถูกปิดตาทานั่งรถอีกครั้งเพื่อกลับไปอยู่ในสลัม แม้ต้องการเงินที่ผมหามาได้ และน้องสาวต้องการหนังสือเรียน

นายหน้า...หักค่านายหน้าไป แต่ก็เหลือพอให้เราอยู่ได้ เขามีเด็กจากทุกแห่ง สี่แยกเป็นพื้นที่ของเขา ตลอดทางไปจนถึงริมศาล ผมไม่เคยบอกแม้ว่าผมเรียนรู้อะไรขอทานยังไง

3

ပုဂံ

“ฉันรอนายอยู่นะ” เณรเล็กบอก “เดินมากับฉันสิ”

รถเบนซ์สีขาวคลานตามมาข้างๆ ประตูรถเปิดไว้ ลมเย็นพลุ่งออกมา “ไม่ต้องหรอก” เณรเล็กบอกคนขับรถ เราอยู่ตรงตำแหน่งที่ผมบังเอิญพบกับเขาครั้งแรกพอดี แต่ครั้งนี้ ผมรู้ว่ามันกำแพง จึงออกมาจากบ้านเข้าขึ้น แม้ว่าฟ้ายังมีดสนิท ผมเอาเชือกร้อยกระป๋องสีแดงผูกไว้กับเข็มขัด

“แค่ไม่อยากจะให้คุณหนูอ่อนครับ” คนขับรถบอก

เณรเล็กยกไหล่ คนขับรถปิดประตู เขาขับรถออกไป เณรเล็กหันหลังไปมอง แล้วดึงผมไปหลบอยู่หลังแผงขายก๋วยเตี๋ยว ผมเงยหน้าขึ้นมองและเห็นชายคนหนึ่งกับกล้องถ่ายรูป เขาถ่ายรูปไม่หันและกำลังสปรอออกมา

“ใครนะ” ผมถาม

“จะรู้ได้ยังไง อาจจะเป็นคนของพ่อ พยายามแอบถ่ายรูปเอาไปใช้ประชาสัมพันธ์ข่าว หรืออาจจะเป็นฝ่ายตรงข้าม พยายามหาอะไรไปแบล็กเมลล์พ่อ หรือไม่ก็อาจจะเป็นนักข่าวก็ได้”

“โดนตามเยอะเหอ”

“ตามตลอดแหละ ทำให้รักษาศิลาจนกะ ขนาดตอนนั่งสมาธิ ฉันยังคิดว่ามีคนมาคอยตามดูด้วยเลย”

“ฉันว่าปลอดภัยแล้วนะตอนนี้ ไปบิณฑบาตต่อไหม”

“ไม่ละ บอย ฉันมาลักพักแล้ว ได้พอแล้ว” เณรเล็กมียามมากับบาตรด้วย และยามก็มีของใส่จนล้น ขนมถ้วยฟู ก๋วยแฉก หมูสะเต๊ะ...มีของใช้ด้วย ปากกาลูกกลิ้ง สบู่ และตะกร้อ---ผมเห็นเด็กเล่นกันบ่อยๆ---ผมเองก็คงจะเล่นถ้าไม่ต้องการเงินตลอดเวลา

“ไม่เห็นรู้เลยว่าพระตะตะกร้อได้” ผมบอก

“ทำได้ทั้งนั้น” เณรเล็กอธิบาย “ตอนไม่นั่งสมาธิกับนอน” เขายื่นยามมาให้ “อยากได้อะไรไหม”

“ฉันเอาเงินไปแล้วเมื่อวาน”

“แต่นายหิวนะ”

เณรเล็กพูดถูก แต่ผมไม่ชอบให้ใครสงสาร ผมจึงไม่หยิบอะไรมาเลย ได้แต่จ้องมอง ลักพัก เขาก็เบื่อก็จ่ายื่นของมาให้ผมและพิมพ์ว่า “ตามใจ”

ยิ่งมอง ผมก็ยิ่งหิว ผมเลยคิดว่าถุกถ้วยแฉกมา ไม่ทันรู้ตัวก็หมดถุง

เณรเล็กยิ้ม “แม่เมตตาตากันดีกว่า” เขาบอก

“ให้ใครเหอ” ผมถาม

“ทุกคน” เขาพูดแผ่วเบา

แล้วเณรเล็กก็ยื่นบาตรมาให้ผม ก่อนพนมมือ หลับตา และเริ่มสวดด้วยเสียงแผ่วเบาราบเรียบ ช่างดูประหลาดที่เห็นเขาทำแบบนี้ เพราะรอบตัวเรา ผู้คนเริ่มเบียดเสียด พ่อค้าแม่ค้าริมทางทยอยออกมาจากซอย สุนัขจรจัดที่เฝ้าดมไปทั่ว และรถแล่นผ่านไปเป็นสาย แต่

ทว่า...เณร ยืนนิ่งไม่ไหวติง

ท่ามกลางโลกอันสับสนรอบตัว เณรเล็กสร้างวงล้อมไว้กาลเวลา
ขึ้น และตอนนี้เขาตั้งผมเข้าไปอยู่ด้วย ผมรู้สึกปลอดภัยและเย็นสบาย
ไม่ใช่เย็นเหมือนโดนลมหนาวเยือกจากเครื่องปรับอากาศในศูนย์การค้า
กรุระจกที่หัวมุมราชประสงค์ แต่เย็นเหมือนต้นไม้ให้ร่มเงา
อยู่เหนือศีรษะ ผมรู้สึกว่าสามารถปล่อยวางได้ *ทุกอย่าง* และล่องลอย
ไป แล้วผมก็ล่องไปจริงๆ

สูงขึ้นไปเหนือฝูงคน เหนือรถไฟฟ้า เหนือสี่แยก ผมเห็นนายหน้า
หน้าตาบึ้งตึง กำลังจะข้ามถนน

ผมลอยอยู่เหนือกำแพง และทิ้งร่างไว้เบื้องล่าง มองลงมาเห็น
ตัวเองอยู่ในวงล้อมไว้กาลเวลา เล็กจ้อยและบอบบาง ผมตัดสั้น ตัวดำ
เพราะแดด ใสเสื้อยืดขาดๆ

ผมลอยอยู่เพียงเสื้อยววินาที

รถกตแตร มีกลิ่นจางๆ จากข้างลอยอ้อมหัวมถนหนา แล้ว
เสียงอ้ออิ่งและเสียงสับสนผสมปนเปกันในระดับพื้นที่ ทำให้วงล้อม
แตกกระจาย ผมกลับเข้าร่าง เณรเล็กสวดจบพอดี

“นายทำได้ยังไง”

“ทำอะไร”

“นายทำให้โลกตรงนี้หายไป หายไปเลย วินาทีหนึ่ง”

“เธอ” เณรเล็กพูด “ไม่คิดว่าจะทำแบบนั้นได้นะ” เขาดูท่าที่มี
กังวลเล็กน้อย รวกับมีอะไรที่ไม่ควรเกิดขึ้น

“รู้ไหมว่าที่สวดนะแปลว่าอะไร” ผมถาม

“เป็นภาษาบาลี พูดถึงน้ำที่ไหลลงสู่ทะเล...และเมตตาที่แผ่สู่
ทุกสรรพชีวิตในจักรวาล” เณรเล็กบอก “พระต้องสวดแบบนี้เวลารับ
บิณฑบาต”

“สวดแล้วจะเกิดอะไร”

“ไม่รู้ ก็แค่บทสวดธรรมดา” เณรเล็กดูไม่ใส่ใจ ทำท่าเหมือนคนที่ได้ยินได้ฟังอะไรมาบ้างและเรียนรู้อะไรจะเชื่ออะไรมาก “ตอนนั้นสวดไม่เห็นรู้สึกอะไรเลย”

“แต่ฉันรู้สึกนี่”

“จริงหรือ”

“ก็...ไม่รู้สิ” บางทีผมอาจคิดจินตนาการไปเอง แต่เณรเล็กมีสีหน้ากระตือรือร้น ผมคิดว่าเขาอยากเชื่อว่าผมรู้สึกอะไรจริงๆ

วันผ่านไปอย่างไม่คึกคัก โชคดีที่เพื่อนใหม่ของผมส่งธนบัตรใบเล็กๆ ที่ได้จากการบริจาคมาให้ เพราะไม่มีนักท่องเที่ยวสักคนเดียวตลอดเช้า แล้วพอพื้นที่งกก็เกิดเรื่องผิดปกติขึ้น ตำรวจมาที่สี่แยก ผมกำลังจับหลังบอยอยู่ อากาศร้อนอบอ้าวและไม่มีอะไรตื่นเต้น ผมตื่นขึ้นมาและเห็นใครคนหนึ่งเอาไม้เล็กๆ มาจิ้มที่ชายโครง

“บัตรประชาชน” เสียงนั้นบอก

ผมรีบขยับตัว เด็กขอทานต้องตื่นตัวอยู่เสมอ ผมมองหานายหน้า เขาต้องเป็นคนจัดการไม่ให้ตำรวจมากวนเรา แต่กลายเป็นว่าผมเห็นตำรวจรอบตัวพวกเราไปเกือบสิบคน ดูจากสีหน้าว่างเปล่าแล้ว ผมก็บอกได้ว่าพวกนั้นเป็นเด็กเขมร

“ผมไม่ใช่พวกนั้นนะ” ผมบอก “ผมคนไทย”

“เอาหลักฐานมาดู”

“โอ้ คุณตำรวจ ก็ผมพูดไทยอยู่นี่ไง” ผมบอก

“หัดพูดเอาก็ได้ เอาบัตรประชาชนมาดูสิ”

“ผมยังอายุไม่ถึงสิบห้า ยังไม่ต้องมีบัตรนี้ครับ”

“งั้นบัตรนักเรียนก็ได้”

“ก็เห็นอยู่ว่าผมไม่ได้ไปโรงเรียน ผมทำงานนี้ หาเลี้ยงแม่กับน้องสาว”

“ปากดีนี่เรา!” ตำรวจจับผม ไม่มีทางเถียงเรื่องบัตรประชาชนได้

ตามปกตินอนในห้องซึ่งไม่ค่อยแยเท่าไร ไม่เหมือนไปกว่าสลัม และจากตรงที่ผมนอนอยู่ก็มองลอดผ่านลูกกรงออกไปเห็นจอโทรทัศน์ที่ตำรวจเข้าเวรกำลังมุงดูและหัวเราะกันอยู่ได้ครึ่งจอ เห็นโทรทัศน์เป็นรูปในหลวง

ห้องซึ่งแออัดแน่นอยู่แล้ว---มีคนรวมกันห้าสิบถึงหกสิบคนสำหรับห้องขนาดจู่สี่สิบคน---แต่ผมตัวเล็ก แสบไม่มีใครสังเกตเห็น ตำรวจเอาข้าวใส่จานพลาสติกมาให้พูนจาน มีหมูทอดหนึ่งชิ้นที่ไม่ได้มีแต่กระดูกล้วนๆ ด้วย แล้วก็น้ำปลาพริก แต่กลิ่นน้ำปลาพริกก็ยังสู้กลิ่นในห้องซึ่งไม่ได้ กลิ่นเหม็น กลิ่นปัสสาวะ มีแมลงสาบกับหนูแถมอีกต่างหาก แต่ผมก็นอนกับมันมาแล้วทั้งชีวิต เหมือนที่เหมือนน้อง สบายมาก

ผมรู้จักหลายคนในห้องซึ่ง บางคนเดินไปเดินมา ยกเว้นตอนที่ตำรวจเวรเดินผ่าน เอาตะบองเคาะรัวไปกับซีกรง มีฝรั่งสองคนด้วย จากยุโรปหรืออเมริกา ส่วนใหญ่พวกนี้ถูกจับเรื่องยาเสพติดหรือทำไม่ดีกับเด็กๆ ผมรู้ว่าควรอยู่ห่างไว้

ผมไม่เห็นเด็กเขมรสักคนเดียว เข้าใจเอาเองว่าถูกส่งกลับไปชายแดนหมดแล้ว เท่ากับว่าต้องกลับไปเริ่มต้นกระบวนการลักลอบเข้ามาทำงานใหม่ พวกเราคนไทยก็จะผูกขาดได้สักพัก ผมไม่รู้ว่าจะได้

กลับออกไปเร็วแค่ไหน แต่ผมก็พยายามไม่คิดเรื่องนี้ ตั้งแต่หน้าเข้ามาในชีวิต ผมก็ปล่อยตามบุญตามกรรม ไม่คิดเรื่องอนาคตจริงจังเกินกว่าวันนี้กับวันพรุ่งนี้ และไม่มีเหตุผลอะไรที่จะต้องมาเปลี่ยนความคิดตอนนี้ด้วย

เมื่อห้องอึดเกินกว่าที่คาดไว้ ผมก็หลับไปอย่างรวดเร็ว ชุกตัวอยู่ระหว่างชายชรา กับเสาคอนกรีต แล้วผมก็ฝัน...

ฝันว่าลอยสูงขึ้นไปเหนือกำแพง

กำแพงห้องซังสีเทา กำแพงที่บังสลับของผมจากสายตาคอนกรีต กำแพงล่องหนที่กั้นผมจากโลกของเธอลีก

มองลงมาจากท้องฟ้า กรุงเทพฯ สวยงาม เห็นถนนตัดกัน รถยนต์วาววับ เหมือนเม็ดอัญมณีที่เรียงร้อยกันเป็นสร้อย สะท้อนรับแสงตะวัน รถไฟฟ้ากับทางด่วนคดโค้งเหมือนเส้นสีเงินพาดพันกันอยู่กลางอากาศ เหนือกรุงเทพฯ ไกลออกไป ริมฝั่งแม่น้ำ วัดอรุณฯ โดดเด่นเหมือนไอศกรีมโคนที่ปลายซั้ซึ้น นำข้าที่นอนหลับห้องอึดแบบนี้ไม่ถ่วงผมให้ตรึงอยู่กับที่... ตรงกันข้าม กลับปลดปล่อยอะไรบางอย่างในตัวผมให้ทะยานขึ้นสูง สูงขึ้น ผมไม่เคยฝันแจ่มจำแบบนี้มาก่อน ในฝันยังมีกลิ่นหอมด้วย โขยกรุ่นผ่านหมู่เมฆ กลิ่นไม้หอม เหมือนที่มักได้กลิ่นในวัด

เสียงหนึ่งดังขึ้น เสียงเด็กผู้ชาย เสียงที่ยังใส และกำลังท่องบ่นภาษาโบราณซ้ำแล้วซ้ำอีกเพื่อแม่เมตตา และสายน้ำที่ไหลลงสู่ทะเล ผมทะยานขึ้นสูง

แล้วบนท้องฟ้า ผมเห็นดวงตาคู่หนึ่ง ดวงตาสลับกัน หิน ดวงตาที่มีน้ำตาไหลออกมา

มีคนแต่จะไหลปลุกผม---ไม่ได้แต่เบาๆ---แต่ใช้ไม้
“ตื่นๆ! ไ้แมลงสาบไซคิตี มีคนมาประกันตัวแล้ว”

ผมเดินโซเซออกมาท่ามกลางแสงจ้า รองเท้าแตะของผมขาด
ตอนไหนไม่รู้ ทุกก้าวจึงบาดเนื้อ ตำรวจเวรดูไม่พอใจที่ผมถูกล่อย
ตัว ผมถูกผลักให้ผ่านประตูบานหนึ่ง---ตรงนี้ همینอัป และมีตขึ้น
มาอีกในทันที ตอนที่ผมปรับสายตารับแสงสว่างได้---ผมก็มาถึงทางเดิน
แคบๆ ตำรวจไซลิ่งและถอนกลอนอีก---ลงเอยผมมาอยู่ในห้องสี่ขาว
มีตำรวจหญิงนั่งพิมพ์คอมพิวเตอร์อยู่หลังโต๊ะ

เธอแทบไม่เงยหน้ามองผม “ใช่คนนี่ไหม” เธอถามใครที่ยืนอยู่
ด้านหลัง

เขาหันมา ก่อนหน้านี ผมแทบไม่สนใจชายคนนี้เลย---คนที่ทำ
งานให้คนมีเงินมักชอบทำตัวเหมือนล่องหนอยู่แล้ว---แต่ผมจำเสียง
เขาได้ทันที

“ใช่ คนนี้แหละ” เขาพูด จ้องผมตาเป่ง

ให้ถีบมันกลับลงไปเลยไหมครับ คุณหนู

“จี้้นก็มาเลย” เขาพูด พลังขยับเครื่องแบบ เขาไม่สบตาขณะ
สวมหมวก

“เงรเล็กส่งน้ำมาเธอ เขารู้ได้ยังไง---”

“ฟังนะ ฉันไม่รู้ว่าจะทำไมคุณหนูถึงสนใจแก่มากขนาดนี้ ซึ่งไม่มี
ทางเป็นเรื่องดีหรอก คนละชนชั้นกันแบบนี้ แก่ไม่มาที่เดิมเมื่อเช้า แล้ว
คุณหนูก็เลยคิดว่าอาจจะมีเรื่องอะไรเกิดขึ้นกับแก”

“ผมถูกตำรวจจับมา”

“สำหรับพวกแก ก็ไม่เห็นจะเป็นเรื่องใหญ่โตอะไร”

เขาทำทำให้ผมตามมา และไม่นาน เราก็เดินลงบันได ตรงไป
ยังรถยนต์สี่ขาวที่จอดรออยู่ นานี่นั่นเอง รถแท็กซี่คันหนึ่งเลี้ยวโค้ง

เข้ามาจอด นายหน้าก้าวลงมา เขามองคนขับรถ คนขับรถมองเขา

สองคนนี่สื่อสารกัน รู้จัก กัน!

นายหน้ามองผม ถ้าเป็นเหตุการณ์ปกติ เขาคงตบป้องหูผมตรงนี้ ตอนนี่เลย แต่เขากลับดูมีท่าทีสงสัย ผมมองตอบเขา จ้องตาเขา และ โนหนาทันที ผมไม่แน่ใจว่ามันเกิดขึ้นได้อย่างไร แต่ความสัมพันธ์ของเรา เปลี่ยนไป ผมไม่เคยเห็นสีหน้าของนายหน้าแบบนี้มาก่อน

เขาหันกลับไปมองคนขับรถ คนขับรถส่ายหน้า แล้วนายหน้าก็ กลับขึ้นรถแท็กซี่ รถแท็กซี่แล่นออกไป

ในที่สุด คนขับรถของเนรเล็กก็มองดูผม “อย่ามาหวังให้ฉัน เปิดประตูรถให้แกหน่อยเลย” เขาบอก

“ผมเปล่า”

“และแกก็นั่งข้างหลังไม่ได้ ฉันไม่ใช่ซี่ซ่าแก”

“ผมไม่ทำอยู่แล้ว”

ผมป็นขึ้นเบาะหน้า เขาออกรถ ผมไม่รู้ว่าเรากำลังไปไหน ผม ไม่สนใจ ผมรู้สึกกลัวนิดหน่อยและตื่นเต้นด้วย

“ที่นี่ ฟังนะ” เขาพูด “ฉันจะส่งแกลงที่สี่แยกของแก แต่คืนนี้ แกต้องมารอข้างกำแพง ตรงสุดกำแพง”

“ทำไมครับ”

“คำสั่ง” เขาบอก น่าประหลาดที่เขาทำทุกอย่างตามแต่ที่เด็กชาย คนหนึ่งนี่อยากสั่งให้ทำโดยไม่ตั้งคำถาม ไม่เคยมีใครทำตามที่ ผม สั่ง ผมสงสัยอีกครั้งว่าเกิดเป็นเนรเล็กรู้สึกอย่างไร

“น้ำชื้ออะไร” ผมถามคนขับรถ

ที่แรกเขาไม่ตอบผม แล้วเขาก็พูดเบาๆ ว่า “สมบุญ”

วิธีที่เขาพูดทำให้ผมรับรู้ว่าเป็นปกติไม่เคยมีใครถามชื่อเขา เขา เป็นแค่ ‘คนขับรถ’ เหมือนที่ผมเป็นแค่ ‘บอย’

น้ำสมบุญขั้บรดขึ้นทางด่วน ผมไม่เคยขึ้นมาก่อน ผมแหบหน้ากับ
กระจกรถ มองผ่านไปออกไป และเมื่อเห็นใบหน้าของตัวเองสะท้อนกลับมา
ผมก็รับรู้ว่แววตาที่ผมกำลังเห็นเหมือนกันกับแววตาของนายหน้า
ในชั่วเสี้ยววินาที นายหน้ากลัวผม

4

พุ่มาเยื่อนยามวิภาล

ผมก็เลยมาอยู่ตรงนี้ หลังจากพระอาทิตย์ตกดินไปพักหนึ่งแล้ว ยืนฟังอยู่สุดปลายกำแพงที่กั้นโลกของผมจากโลกภายนอก ทางฝั่งของผม ฝั่งสลัม กำแพงคูมิด ขณะที่อีกฟากถนน มีไฟนีออนให้เห็น ตรงนั้นตรงนี้ แต่ไม่มีสีฉูดฉาดเหมือนใกล้สี่แยกที่ผมทำงาน พ่อค้าขายอาหารริมทางกำลังทำเงิน ลับเบ็ด หั่นหมูแดง ลูกค้าสอง-สามคนนั่งบนเก้าอี้พลาสติกที่เอามาตั้งไว้บนทางเท้า คิณนี้มีรถวิ่งในถนนไม่มาก

ผมมาทำอะไรตรงนี้ เท่าที่ผมรู้ก็คือ โลกของผมมีกำแพงล้อมไว้ แต่ในชีวิตของผม ดูเหมือนว่ากำแพงถูกทำลายลง ไม่มีอะไรแน่นอนอีกแล้ว ผมเป็นเด็กข้างถนนที่ไม่มีแม่แต่ชื่อจริง แต่ไม่รู้เพราะอะไร ผมกลับกลายเป็นคนสำคัญขึ้นมาได้

รถเบนซ์สีขาวแล่นมาจอดอีกครั้ง และเธอก็ก้าวลงมาจากรถ เขากำลังเก็บโทรศัพท์มือถือ เขาไม่ได้เอาบาตรมาด้วยแน่ๆ มีแต่ย่ามสีเดียวกับจิ๋ว ห้อยไว้ที่หลังข้างหนึ่ง เขากวาดตามองรอบๆ และผมก็นึกสงสัยว่าเขาได้รับอนุญาตให้ออกมาจากวัดหรือเปล่า

เขาดูไม่ค่อยมีความสุข ผมยังไม่ทันถามด้วยซ้ำว่าเขาออกมา

จากวัดตอนดึกแบบนี้ได้ยังไงเพราะผมรู้ว่าพระช้านอนเร็ว เขาก็พูดขึ้นก่อนแล้วอย่างอารมณ์ไม่ดีว่า “นายไม่มาเมื่อวาน ฉันรอแล้วรออีก”

“ถูกตำรวจจับไปนะ”

“รู้ไหมว่าลำบากแค่ไหน เอาตัวนายออกมา”

“รู้ไหมว่าลำบากแค่ไหน อยู่ ในนั้น”

“ทำไมนายถูกจับ นายทำอะไร นายขโมยอะไร บอกมา ฉันจัดการให้ได้ ให้คนของพ่อไปจัดการให้ได้”

ผมรู้ว่าโกรธเขาไม่ลง เขาไม่รู้ ไม่รู้เลยว่าเกิดเป็นผมนั้นเป็นอย่างไร

“ฉันไม่ต้องทำอะไรผิดให้ถูกตำรวจจับหรอก” ผมบอก “แค่อยู่ตรงนั้น ตำรวจมากกว่าดลั้งสี่แยกทำไมไม่รู้”

“แหงอยู่แล้ว ก็การประชุมสุดยอดไง จะมีขบวนรถมาตามถนน ฉันรู้เพราะพระคู่วิวกัน ประชุมเรื่องเศรษฐกิจอะไรนี่แหละ พ่อของฉันรู้ทุกอย่าง เป็นคนช่วยจัดงานประชุม แต่คนเราอยู่ดีๆ ไม่ถูกตำรวจจับหรอก”

ผมเพิ่งเข้าใจตอนนั้นเองว่าเพื่อนของผม คนที่มารอผม คนที่จัดการให้ผมหลุดออกมาจากกรงขังได้ คนที่แบ่งอาหารให้ผมและสู้ลำบากแอบออกจากวัดมาพบผม ไม่รู้อะไรเกี่ยวกับผมเลยแม้แต่นิดเดียว บางทีอาจจะไม่มีเหตุผล แต่มันทำให้ผมโกรธ

“พวกนายเหมือนกันหมด” ผมบอก “นายเห็นฉัน เห็นสารรูปฉัน แล้วนายก็นึกเหมาเอาเอง ฉันเป็นเด็กข้างถนนสกปรกมอมแมมฉันก็ต้องเป็นโจร”

“พูดให้ดีนะ ฉันเป็นคนช่วยนายออกมา!”

“นายอยากรู้จริงๆ ว่าเป็นฉันแล้วเป็นยังไงไหม ฉันทำนายเลยมานอนค้างที่บ้านฉัน แล้วนายจะเห็น”

เนรเล็กไม่ตอบทันที ผมรู้สึกว่าเขากำลังซึ่งใจหลายอย่าง เขากำลังฝ่าฝืนวินัยของเจ้าอาวาสหรือเปล่า เขาจะทำผิดไปจากพ่อที่หวังไว้ หรือกระทั่งทำให้เสียแผนการหาเลี้ยงของพ่อใหม่ ลักพัก เขาก็พูดแผ่วเบามากกว่า “ตกลง” แล้วเสริมว่า “แต่นายก็ต้องทำอย่างเดียวกันกับฉันด้วย”

“ได้เลย”

เราไม่ได้จับมือกันหรือทำอะไรแบบนั้น แต่ความสัมพันธ์ของเราเปลี่ยนไปในนาที่นั้นเอง เพราะก่อนหน้านี้ เราแค่สงสัยอยากรู้ในกันและกัน แต่ตอนนี้เราร่วมสมคบคิดกันแล้ว เรามีความลับ มีเรื่องต้องปิดบังจากผู้ใหญ่ นั่นทำให้เราเป็นเพื่อนแท้ เนรเล็กหมუნตัว และโบกมืออย่างมีอำนาจ ไล่คนขับรถไป

ผมเดินผ่านสลัมทุกวันตลอดชีวิตตั้งแต่จำความได้ แต่คืนนี้ทุกอย่างดูเหมือนมาจากโลกอื่น บางทีอาจเพราะเนรเล็กหยุดดูของแสนธรรมดา---ท่อน้ำพลาสติกสีฟ้า เสื้อผ้าตากไว้บนราว---ขณะเดินชอกช้ำมาบนทางเดินที่เป็นดินโคลน ผ่านบ้านสังกะสี บ้านส่วนใหญ่มืด ไม่ใช่ทุกคนจะแอบต่อไฟฟ้ามานำมาใช้ได้ แต่กระทั่งในเพิงพักมีตสนิทที่สุดก็ยังมีกลิ่นหอมหวาน หอมจางจางน้ำพริกในครก ชายคนหนึ่งติดลูกคิด เรายังเดินผ่านร้านขายของเล็กๆ ด้วย ชายโอดิมกับแซมพูของขนาดจิ๋ว ใช้ครั้งเดียวทิ้ง แล้วยังมีลูกอมหวานๆ เค็มๆ รสชาติติดลิ้นนานเป็นชั่วโมง ชายชราไม่สวมเสื้อเฝ้าร้านอยู่ เมื่อเห็นผมมากับเนรเล็กยื่นโอดิมแก่ให้ผมกินฟรีแห่งหนึ่ง แล้วพูดกับเนรเล็กว่า “รู้ว่าเนรฉันไม่ได้ แต่ก็มีอะไรที่ฉันได้จะถวายให้นะ...” แล้วเขาก็ล้วงถุงลูกอมแก่โอดิมมาจากด้านหลัง เขายื่นไปให้และเนรเล็กก็ให้พร อีกครั้งที่ผมรู้สึกถึงความสงบนิ่งลึกลึในชั่วนาที่นั้น

ทันทีที่เราพ้นจากสายตา เนรเล็กก็โยนลูกอมแก่โอดิมเข้าปาก

“นายกินได้ไง” ผมถาม ใครๆ ก็รู้ว่าพระกับเณรฉันหลังเพลไม่ได้
“ซ้อยกเว้น” เณรเล็กบอก “ถ้าเป็นยา นี๊ยาแก้ไอนะ”

เขาส่งให้ผมหนึ่งเม็ด ผมลองอมดู เย็นชื่นใจ

“ชายคนนั้น” เณรเล็กบอก “เคยบวชพระมาก่อน เลยรู้เรื่องลูก
อมแก้ไอ เนยแข็งก็เหมือนกัน ในสมัยอินเดียบราณ ครึ่งพุทธกาล
ถือว่าเนยแข็งเป็นของรักษาโรค”

“ฟังไม่ตรงไปตรงมานะ” ผมบอก

“ฉันหัดมาจากพ่อ” เณรเล็กบอก “กฎอะไรก็ตาม ต้องมีทางหลบ
เลี่ยงได้ทั้งนั้น”

นั่นจริงอยู่แล้ว ไม่ต้อง แก่ไซ้ เรื่องสลัม แค้กั้นกำแพงบังไว้

...ช่วงเป็นคำคืนที่แปลกประหลาดที่สุดสำหรับผมที่มาอยู่กับ
เพื่อนคนนี้ เออ ที่จริง จะว่าไปแล้วเณรเล็กไม่ใช่เพื่อน แต่ในบางแง่มุม
เขากลับเป็นมากกว่านั้นเสียอีก เขาเป็นว่านี่เป็นครั้งแรกที่ผมเห็นกับตา
ว่าป้ายไวนิลที่แขวนบังทางเข้าออกบ้านคืออะไร มันคือป้ายหาเสียงของ
พ่อเณรเล็ก น่าขำที่คนเราไม่เห็นของบางอย่าง ไม่เคยเอาเรื่องสองเรื่อง
มาปะติดปะต่อกัน เณรเล็กมองทางเข้าบ้านผม แล้วก็ก้มหน้ามองพื้น
ผมคิดว่าเขารู้สึกละอาย

แต่ผมก็ต้องขบอกว่าตอนเราเข้ามาข้างใน (ผมกับเขาต้องก้มตัว
ด้วยซ้ำเพราะทางเข้าบ้านเป็นแค่ช่องที่เจาะในลังกะสี) แม้กับน้องสาว
มองผมด้วยสีหน้าประหลาด แน่นอนว่าจ้องมองเณรเล็กด้วย แต่ไม่รู้
ทำไมเณรเล็กกลับช่วยผมไว้ได้ ตามปกติ แม่จะต้องพูดอะไรเรื่องที่ผม
ไม่กลับบ้านมาสองวันแล้ว ถึงจะไม่ใช่เรื่องผิดปกติมากมายก็เถอะ...

ในเมื่อไม่มีอะไรในบ้านให้หนีอยากกลับมาหานักหรรษณะ ผมอยู่นอกบ้านตลอดคืน ทุกคืน ผมไม่ได้แอบดมกาวหรือทำอะไรไม่ดีแบบนั้น บางครั้งก็แค่อยากเปลี่ยนบรรยากาศ แม้ว่าการเปลี่ยนบรรยากาศจะหมายถึงนั่งอยู่ใต้สะพานทั้งคืน นั่งมองไฟนีออนกะพริบ

“เป็นบุญที่เณรมาบ้านเรา” แม่บอก

“แม่” ผมพูด “เณรช่วยผมออกจากห้องขังแหละ” พอผมพูดแบบนี้ แม่ก็เงยหน้ามองผมและเริ่มร้องไห้ “อย่า แม่ อย่า ไม่เป็นไรแล้ว” ผมบอก “เณรส่งคนไปที่ สน. นายหน้ายังไม่กล้าทำอะไรเลย ผมไม่เป็นไรเลย ดูลิ แม่ ไม่โดนซ้อมด้วย”

พูดแบบนี้ยิ่งทำให้แม่ร้องไห้มากขึ้นอีก แล้วน้องสาวของผมก็พลอยร้องไห้ตามไปด้วย

“เป็นอะไรกันไปหมด” ผมแทบจะแผดเสียงไล่ ผมอยากให้แม่กับน้องดีใจที่เห็นผม

แล้วเณรเล็กก็ตะโกนไล่ผมและพูดด้วยเสียงแผ่วเบาที่มีแต่ผมคนเดียวได้ยิน “นี่มันเกี่ยวกับพ่อนายด้วยใช่ไหม”

ผมเบือนสายตาจากแม่ด้วยความอับอาย ผมขมขื่นมาตลอดที่ไม่มีพ่อ ที่ต้องทำงานหาเลี้ยงแม่กับน้อง ที่ไม่ได้ไปโรงเรียนเพราะบางครั้งเงินที่ได้จากการขอรหานี้แหละที่ทำให้เราไม่อดตาย แต่ผมไม่เคยหยุดคิดว่าแม่รู้สึกอย่างไรเรื่องนี้...เรื่องที่พ่อของผมควรทำตัวอย่างไร เรื่องที่พ่อเป็นคนแบบไหน

แล้วพ่อบอกว่า ห้องขัง ทำให้แม่ต่อมน้ำตาแตก ผมก็เข้าใจในทันที

“อย่าพูดเลยดีที่สุด” เณรเล็กบอกอีกครั้งด้วยเสียงแผ่วเบาที่ผมได้ยินคนเดียว

ผมรู้ว่าเณรพูดถูก เพราะตอนนี้แม่เอากระดาษม้วนบนโต๊ะมาเช็ดน้ำตา และส่งน้องสาวผมไปรองน้ำใส่ถังจากก๊อกนอกบ้าน แม่พูด

กับเพื่อนของผมว่า “เนรช่วยพาลูกชายกลับบ้าน”

แล้วพอน้องสาวพ้นบ้านออกไป แม่ก็กอดผมไว้ ผมรู้สึกแข็ง
ขาอ่อน เหมือนเด็กทารก เหมือนตุ๊กตา ผมไม่ชินกับการกอด มันทำ
ให้รู้สึกสับสน แต่สวยงาม แล้วแม่ก็หยิบถุงกล้วยแขกออกมาจากตู้
“แม่เก็บนี้ไว้ให้” แม่บอก “เพื่อลูกกลับมา”

ผมเข้าใจตอนนี้เองว่า แม่ คงคิดว่าผมอาจไม่กลับมา เด็กๆ หาย
ตัวไปตลอดเวลา โดยเฉพาะในสายงานที่ผมทำอยู่ ผมพยายามไม่คิด
เรื่องพวกนี้ เคยมีเด็กผู้ชายคนหนึ่งในละแวกบ้านหายตัวไป มีคนบอก
ว่าพ่อแม่ชายเขา แต่ผมไม่เชื่อ

อาหารค่ำวันนั้นเป็นข้าวต้มหนึ่งชามกับกุ้งแห้งป่น อิ่มท้องมาก
โดยเฉพาะเมื่อกินกล้วยแขกไปแล้ว แม่เคยเห็นพ่อของเนรเล็กใน
โทรทัศน์ที่โรงงาน พ่อเรากินอาหารเสร็จ เนรเล็กก็ช่วยน้องสาวผมทำ
การบ้านนิดหน่อย เพราะผมไม่ได้ไปโรงเรียนมานานแล้ว ผมเลยไม่
เคยช่วยน้อง

แม่กับน้องสาวรับเนรเล็กได้ดีราวกับเขาเป็นสมาชิกครอบครัว
คนหนึ่ง และผมต้องยอมรับว่ารู้สึกอิจฉา ผมรู้ว่ามันไม่ถูก เขาช่วยผม
ออกมาจากรกแหะนะ ผมยืนอยู่ที่ทางเข้าบ้านและจ้องมองครอบครัว
ของตัวเอง พลังรู้สึกโดดเดี่ยวมากกว่าที่เคยรู้สึกมาก่อนในชีวิต
แล้วผมก็คิดว่าอะไรบางอย่างในตัวผม ผมไม่รู้ว่าคืออะไร แต่มันมาจาก
ชีวิตที่อับจนหนทางของผม ที่ทำให้ผมอยากระเบิดออกมา และบางที
ผมอาจจะระเบิดออกมาตรงนั้นและเดี๋ยวนี้ถ้าไม่ใช่เพราะหลอดไฟ
เกิดระเบิดขึ้นจริงๆ หลอดไฟหลอดเดียวในบ้านของเรา หลอดไฟที่

ห้อยลงมาจากเพดาน เชื่อมต่อกับสายไฟด้านนอกในตรอก ซึ่งแอบต่อมาจากสายไฟใหญ่อีกที มันวูบไหว แล้วดับไป ในทันใดนั้น เราก็อยู่ในความมืด

แน่นอนว่ามันไม่มืดสนิท มีแสงไฟมาจากที่อื่นในสลัม ไฟฟ้าถูกต่อเอามาใช้หลายพันวิธี แสงจากโทรทัศน์ในเพิงของบ้านุ้ยที่อยู่ฝั่งตรงข้ามทอลลอดผ่านช่องประตูบ้านเราที่มีป้ายไวโอลิบยับเย็นแวนวนบังไว้ ส่องให้ผมเห็นใบหน้าของเธอลึกลับกับน้องสาว บ้านุ้ยไม่ใช่ป่าแท้ๆ ของผม แต่ทำงานที่โรงงานกับแม่ และเก็บออมเงินได้มากกว่า บ้านุ้ยเป็นแม่ของเอก คุณคงยังจำเอกได้ เขาเป็นเสาไฟฟ้าเข้าวันที่ผมพบเธอลีกครั้งแรก

แม่คว้ามือน้องสาวของผม “มาเถอะ” แม่บอก “เราไปนอนบ้านบ้านุ้ยกัน”

“ยังไงเธอ แม่” ผมถาม “แม่ทนบ้านุ้ยไม่ไหวนี่นา”

“ลูกสี่ไปหรือเปล่า” แม่พูด พลังยิ้มอ่อนๆ “เรามีเตียงเดียวนอนกันไม่ได้หรอก”

พระจะผิดศีล ต่อให้ไม่ตั้งใจถูกตัวผู้หญิง

“อาตมากลับไปวัดน่าจะดีกว่า” เธอลีกพูดแผ่วเบา

“อย่าเลย อย่า อยู่เถอะจ๊ะ ไม่ลำบากหรอก” แม่บอก

“อยู่เถอะ” น้องสาวของผมพูดอายๆ

“ที่วัดมีกุฏิ อาตมาไม่ควรมาอยู่นอกวัดแบบนี้”

“เธอบอกเองนะ” ผมบอก “ว่าทุกกุฏิมีช่องโหว่”

เตียงของเราเป็นแท่นไม้อัด มีมุ้งกันยุง และมีถังพลาสติกไว้ปลดทุกข์ ดูธรรมดา แต่ผมก็ไม่เคยนึกอายเพราะของพวกนี้มาก่อน

เธอลีกยิ้ม “ที่วัดก็มีแท่นไม้แบบนี้เหมือนกัน” เขาบอก “แม่จะส่งเตียงมาให้ แต่ฉันไม่อยากจะ”

รายการในโทรทัศน์อีกฟากของตรอกเปลี่ยนจากละครเป็นข่าว
ในพระราชสำนัก คนดูรู้เพราะผู้ประกาศข่าวจะใช้คำราชาศัพท์ มีคำ
พิเศษสำหรับทุกอย่าง และฟังยาวๆ ซึ่งคนส่วนใหญ่ไม่เข้าใจ แต่ก็ฟังดู
ขลังและทำให้รู้สึกปลอดภัย

ผมนั่งบนม้านั่งพลาสติกอยู่ครู่หนึ่ง รู้สึกเหมือนถูกแสงสีวูบวาบ
สะกดจิต กว่าผมจะพูดอะไรตอบเนรเล็ก แม่กับน้องก็ไปแล้ว

ลักพัก เฝิงของเราก็มีดสนิท เราไม่มีแม่แต่เทียนไข แต่มีแสง
สีเหลืองส่องลอดผ่านทางเข้าที่ปิดไม่สนิท ทำให้มุ้งสว่าง ผมนอนบน
ไม้อัด แต่เนรเล็กนั่งอยู่ เหมือนกำลังนั่งสมาธิ ตาปิดสนิท ลมหายใจ
ลึกและสม่ำเสมอ ผมบอกไม่ได้ว่าเขาหลับหรือตื่นอยู่

ผมขยับตัวพลิกไปมา เกิดเรื่องมากมายเหลือเกินในช่วงยี่สิบสี่
ชั่วโมงที่ผ่านมา และแทบเข้าใจไม่ได้ ผมหลับตา ผมอาจผล็อยหลับไป
แต่คิดว่าฝันไปมากกว่า ฝันเหมือนจริงจนผมไม่แน่ใจว่าเป็นความฝัน

ที่แรก มีผมวิ่งอยู่คนเดียว ผมออกมานอกกำแพงได้อย่างไร
ไม่รู้และกำลังวิ่งเลียบกกำแพงมา เป็นเวลากลางคืนและบนทางเท้ามีคน
ขายของเต็มไปหมด รอบๆ ตัวผมมีหมอกที่ทำให้อากาศมีกลิ่นจุนและ
บอกให้รู้ว่าเป็นเวลากลางคืน กลิ่นมะลิผสมกับกลิ่นน้ำปลา ควันไอเสีย
จากรถกับน้ำหอม กุ้งย่างกับพวงมาลัย ผมไม่รู้ว่าทำไมต้องวิ่ง รู้แต่ว่า
ต้องไปให้พ้น มีคนไล่ตามผมและเขากำลังจะเข้ามาใกล้...พวกเขากำลัง
เข้ามาใกล้ ผมไม่รู้ว่านี่ใคร ผมคิดว่าต้องเป็นนายหน้า เวลาเขาวิ่ง
ขาจะเขยเล็กน้อย...เป็นเสียงแบบนี้...ตึก-ตึก ตึก-ตึก ตึก-ตึก...แต่นั้น
ก็เป็นเสียงเต้นของหัวใจผมด้วย ผมวิ่งไม่หยุด

ผมยึดกำแพงไว้ เด็กนักเรียนที่ไม่ควรอยู่นอกบ้านในเวลาตึก
แบบนี้กำลังวาดรูปบนกำแพง...ควรจะเป็นภาพดีๆ ภาพคนมีความสุข

ชาวบ้านกับชาวประมงหน้าต้ายิ้มแย้มแจ่มใส...ไม่ใช่ภาพพวกนี้ บ้านใน
สลัมลูกเป็นไฟ เด็กผู้หญิงในชุดนักเรียนหน้าเศร้าใต้ไฟนีออนสีชมพู
และสีเขียว ผมดูออกว่าเธอไม่เคยไปโรงเรียน เธอยืนอยู่ตรงนั้น ยืน
เครื่องเต็มมาให้ เมื่อสบตาผม เธอก็พูดว่า *มานี่สิ มานี่สิ* ไกลออกไป
มีป่าคอนกรีตกับกระจก ผมวิ่ง วิ่ง แต่มันกลับถอยห่างออกไปเสมอ
และทางเท่านี้ก็เหมือนทอดยาวไม่รู้จบ...

ตึก-ตึก

ใครคนหนึ่งยื่นแขนออกมา

อาจจะเป็นพ่อ ผมอยากให้เป็นพ่อ และผมวิ่งเข้าสู่อ้อมแขนนี้
แต่เมื่อเงยหน้าขึ้น ผมก็เห็นว่าเป็นนายหน้าที่กำลังส่ายยิ้มและดวงตา
เยียบเย็น ผมตั้งรกรากอยู่ในอ้อมแขนของเขา แต่เขารัดผมไว้แน่น ผม
ใช้กำปั้นทุบลงบนมดก้ามของเขา มันแข็งกว่าที่ผมคิดไว้ และกำปั้น
ของผมก็เริ่มเขียวช้ำ ห้อเลือด และตอนนี้เองที่ผมเข้าใจว่านายหน้า
ไม่มีเลือดเนื้อ แต่เป็นหิน...

...แล้วจากที่ไหนสักแห่งไกลออกไป น้ำไหลลงมาตามหินนี้และ
หยดใส่มือของผมที่มีเลือดออก...น้ำเค็มที่ทำให้รู้สึกแสบ แต่แล้วก็ทำ
ให้ความเจ็บปวดหายไป...ความเจ็บปวดนั้น จางหายไป...หินให้ความ
รู้สึกเย็น...เหมือนที่รู้สึกร้อนและกระหายน้ำเวลาขอทานอยู่กลางถนน
ผิวเนื้อใหม่เกรียมกลางแดดร้อนเปรี้ยว ต้องทนลากขามา แล้วประตู
กระจกของศูนย์การค้าหรรษาเปิดออกเพื่อต้อนรับชนชั้นไฮโซ ลมเย็น
จากเครื่องปรับอากาศพุ่งออกมาถูผิวกาย ทำให้เหมือนลอยสู่โลก
อื่น...หินให้ความรู้สึกแบบนั้น...หินมีชีวิต...แล้วพอผมเงยหน้าขึ้นมอง
ก็เห็นใบหน้า...ใบหน้าสลักบนเนื้อหิน ใบหน้าที่ดวงตามีน้ำตาเอ่อคลอ
ดวงดาวเคลื่อนอยู่รอบๆ ใบหน้านี้

แล้วผมก็ตื่นขึ้น

ผมไม่รู้ว่าตึกแค้ไหน ตีสยาม ตีสี่ มีเสียงดังมาจากเมือง เณรเล็ก
ไม่ไหวติง ดวงตายังคงปิดสนิท แต่ผมเห็นว่ามึ่น้ำตาไหลอาบแก้มของเขา
“เป็นอะไรไป” ผมถาม พลังลุกขึ้นนั่ง

เขาไม่ขยับตัว แต่น้ำตายังคงไหล และผมเห็นว่าริมฝีปากของเขา
เขาเผยออำ คล้ายๆ รอยยิ้ม เหมือนจะพูดอะไร แต่พูดไม่ออก นี่มัน
ประหลาดเกินไปสำหรับผม ที่แรกก็ความฝัน ผมไม่เคยฝันมาก่อน ผม
เคยแต่ทำงานจนหมดแรงและหลับเป็นตาย แล้วตอนนี้พอผมตื่นขึ้น
มาก็เห็นเณรนั่งสมาธิอยู่บนเตียง “ตื่นเถอะ!” ผมกระซิบบอกอย่างร้อนรน

เขาลืมตาขึ้นช้าๆ คำพูดฟังดูเลื่อนลอยอย่างประหลาด รวากับ
ว้ายอยู่ห่างไกลออกไป “ฉันรู้สึก ปีติ ล้ำลึกมาก” เขาบอกผม

“ปีติ คืออะไร”

“มันเกิดขึ้นตอนผ่านเข้าสู่สมาธิขั้นสูงขึ้น หลุดพ้นได้ถึงอีกระดับ
อ้าว” เณรใช้จิวรเซ็ดน้ำตา “ฉันร้องไห้แหละ เจ้าอาวาสบอกว่ามักจะเกิด
กับ ปีติ”

“เล็ก” ผมบอก “ฉันฝันเห็นใบหน้าทำด้วยหิน หินที่กำลังร้องไห้”

เขามองผมอย่างงุนงง “เป็นไปได้ยังไง นายเข้าไปอยู่ในความคิด
ของฉันหรือ”

“ฉันไม่รู้ว่าคุณพูดอะไร”

“นายเห็นเหมือนที่ฉันเห็น หรืออะไรที่ฉันพยายามจะเห็น แต่
เห็นไม่ค่อยชัด มีผ้าบังไว้ แต่นายกลับเห็นได้”

“อะไรล่ะ”

“บอຍ” เณรเล็กบอก “นายเห็นน้ำตาพระพุทธรูปศิลา”

